

3 1977
6.årgang

TIDSSKRIFT FRA
AKP(m-l)

RØDIE FANE

STORT VALGNUMMER
PRIS KR 10,—

**Rød
Valg-
allianse**

RV

**FRAM FOR EN
REVOLUSJONÆR
VALGKAMP**

TIDSSKRIFT FOR KOMMUNISTISK TEORI OG DEBATT

UTGITT AV ARBEIDERENS KOMMUNISTIPARTI (MARXISTELENINISTENE)

RØDE FANE
TIDSSKRIFT FOR
KOMMUNISTISK TEORI OG DEBATT

Nr. 3/77. 5. årg. Pris kr. 10,-

Redaktør og ansvarlig utgiver: Knut Johansen

*Redaksjon: RØDE FANE, Forlaget Oktober
boks 6875, St. Olavspl., Oslo 1*

Distribusjon: RØDE FANE, boks 2046, Grunerløkka, Oslo 5

Postgiro: 2 20 84 78

Abonnement: 50 kr. for ett år (6 nr.)

Trykt i offset hos A/S Duplotrykk, 1977.

INNHOOLD:

**ARBEIDERKLASSEN OG
VALGENE 1977**

- Del I: Valgpropagandaen avslører
revisjonistenes reaksjonære
strategi..... s. 3
- Del II: Noen punkter om den øko-
nomiske og politiske situasjo-
nen foran Stortingsvalget 1977 s. 14
- Del III: Hva gjelder valget 1977? s. 21

**SV-ET BORGERLIG PARLA-
MENTARISK PARTI s. 28**

**LENIN OM VALG, ARBEID I
PARLAMENTET OG POLI-
TISK OPPDRAGELSE AV
ARBEIDERKLASSEN..... s. 42**

Sosialdemokratene og valgavtaler s. 42

Utdrag fra «Venstre-kommunis-
men — en barnesjukdom» april-
mai 1920 s. 51

Utdrag fra «Hva må gjøres».... s. 61

BOLSJEVIKANE I TSAR-DUMAEN

- Røynsler frå arbeidet til den bol-
sjevikiske arbeider-fraksjonen
i den 4 думаen i Tsar-Russland
1912-1914 s. 66
- Kapittel I: Vala til den fjerde
думаen s. 67
- Kapittel XX: Pravda..... s. 75
- Kapittel V: Den fyrste interpella-
sjonen s. 80

RØD VALGALLIANSE I

- KOMMUNESTYRENE s. 84**
- RV i Oslo..... s. 85
- RV i Trondheim s. 93
- RV i Tromsø s. 97
- RV i Odde s. 101
- Bli med i RV-grupper..... s. 104**
- Støtt RV-innsamlinga: 300 000
kroner til valgkampen s. 106**
- Studieopplegg for Filip Kota: To
linjer i verdens fagbevegelse .. s. 108**
- Vervebrosjyre for «Oktober»s
Lenin-abonnement..... s. 111**
- Sommerleir-informasjon..... s. 115**

ARBEIDERKLASSEN OG VALGENE 1977

En ny valgkamp står for døra. De borgerlige partiene fra Høyre til SV vil stå fram på rekke og rad for å fiske stemmer og stortingstabu-
retter med løfter de glømmer dagen etter valget er over.

Valgkampen er også viktig for revolusjonære, men av helt andre grunner enn for de borgerlige løftepolitikerne. Revolusjonære må be-
nytte valget til å avsløre det parlamentariske spillet og spre revolusjo-
nær propaganda i masseopplag. De må benytte den politiske interes-
sen som eksisterer foran valget til å fortelle arbeidsfolk sannheten om
borgerskapets diktatur. De må påpeke DNA/SVs strev etter å styrke
den statsmonopolitiske kapitalismen mens de frekt kaller det sosialisme.

Rød Valgallianse må bruke valgkampen til å styrke den revolusjo-
nære bevegelsen og propagandere nødvendigheten av den sosialistiske
revolusjonen.

DEL I:

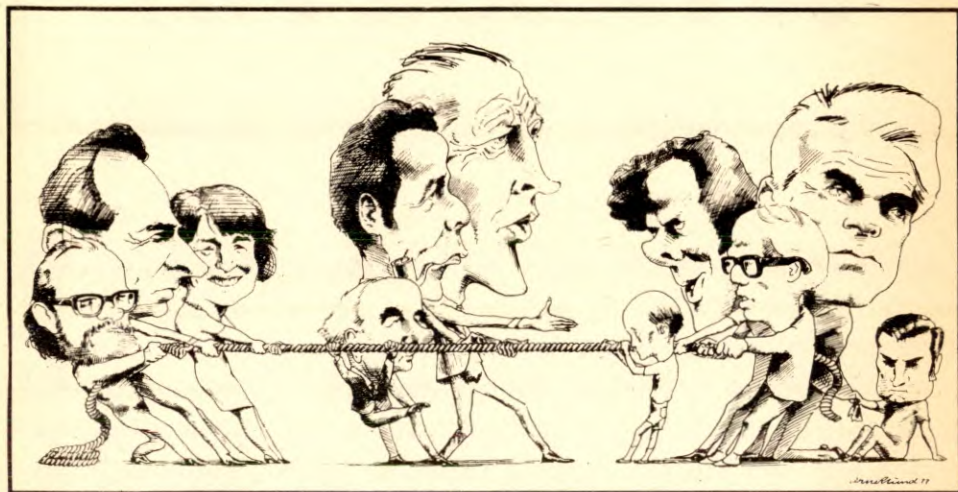
Valgpropagandaen avslører revisjoni- stenes reaksjonære strategi

I samband med et valg får en sjelden høre sannheten om de borgerlige par-
tienes *politikk*. De borgerlige arbeider-
partiene, DNA, SV, og «NKP», er også
kjent for å komme med fagre løfter i
bøttevis foran valgene, som de sjølsagt
sviker bare valgdagen er tilbakelagt.
Men om en ikke får vite sannheten om
disse partienes politikk, så får en mye
materiale om disse partienes *strategi* ved

å studere valgmaterialiet deres. I andre
sammenhenger sprer gjerne SV og
«NKP» en del fraser om at de er
«revolusjonære», men i valgkampen får
vi se hvor falsk denne reklamen er. Når
disse partiene legger ut om hvordan de
skal løse arbeiderklassens problemer
gjennom de parlamentariske organene,
så avslører de seg i virkeligheten som de
innbitte tilhengerne av det borgerlige
diktaturet de er. Vi skal vise dette ved å
ta utgangspunkt i valgmateriale fra SV
og «NKP». Borte er alle de «revolu-

sjonære» frasene. Borte er alle de formelle innrømmelsene til marxismen. I jakten på mandater i det borgerlige parlamentet står bare den nakne opportunisten tilbake. For å stille den i

sitt rette lys, skal vi først kort vise hva marxismen-leninismens klassikere sier om statens karakter under kapitalismen, om parlamentariske valg og om veien til sosialismen.

Slik SV egentlig ser på valgkampen. SVs oppgave er å trekke DNA mot «venstre». Det er valgbilaget til «Ny Tid» som på denne måten illustrerer opportunisten på en klar måte.

1. HVA SIER KLASSIKERNE OM STATEN?

Klassikerne om staten under kapitalismen

På grunnlag av de historiske erfaringene, blant annet med Paris-kommunen, trakk Marx og Engels den slutninga at staten under kapitalismen var en maskin som ikke kunne overtas av arbeiderklassen, men at den i stedet måtte knuses og erstattes med arbeiderklassens eget statsapparat. Dette understreka de også i 1872-forordet til Det kommunistiske Manifest, der de sa, «Særlig har Pariskommunen bevist at

'arbeiderklassen ikke rett og slett kan ta det ferdige statsmaskineriet i besittelse og sette det i bevegelse for sine egne formål'.» Engels gjorde en omfattende historisk analyse av utviklinga av staten der han viste hvordan den moderne staten er «et redskap for å sikre kapitalens utbytting av lønnsarbeid». (Engels, «The origin of the family, private property and the state». Moskva 1968, s. 168)

Etter Engels' død forsøkte ulike opportunister å forfalske den marxistiske teorien om staten. De prøvde å framstille staten som et nøytralt apparat som er heva over klassene. Dette gjorde det nødvendig for Lenin å ta opp en stor polemikk for å forsvare og utvikle en av de grunnleggende tesene i marxismen. I

polemikk mot opportunisten Kautsky, skreiv Lenin: «Hva er staten? Staten er ikke annet enn en maskin for den ene klassens undertrykking av den andre.» (Lenin, «Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky», Oktober 1975, s. 56.)

Med innføringa av den alminnelige stemmeretten var det mange tidligere sosialister som mente at staten nå hadde skifta karakter. De mente at i og med innføringa av stemmerett for det utbytta flertallet, så kunne ikke staten lenger kalles et redskap for utbytterklassen. Men Lenin ga dem et kontant svar:

«Enhver skolegutt vet nemlig at monarkiet og republikken er to styreformers. Det er nødvendig å forklare herr Kautsky at *begge* disse styreformene, som alle forbigående «styreformers» under kapitalismen, bare er forskjellige utgaver av den borgerlige staten, det vil si, av *borgerskapets diktatur.*» Samme sted, s. 21.

Det Kautsky gjorde og som revisjonister til alle tider prøver å gjøre, er å frata marxismen dens revolusjonære sjel og forvandle den til en salongradikal samfunnskritikk som er *akseptabel for borgerskapet*. For når en benekter at staten under kapitalismen er borgerskapets diktatur, uansett hvilken form den måtte ha, så nekter en også for at det er nødvendig med *revolusjonær vold* fra arbeiderklassens side for å knuse denne staten og opprette sitt eget klassediktatur. En kan vanskelig tenke seg en mer behagelig form for «marxisme», sett fra borgerskapets synsvinkel, enn den som spres av revisjonistene.

Klassikerne om det borgerlige demokratiet

Borgerskapets ideologer synger stadig lovsanger til det borgerlige demokratiet. De kaller det «den høyeste formen for demokrati». De hevder at arbeider-

klassen gjennom den alminnelige stemmeretten virkelig har «innflytelse» og «makt». Slik er det også med opportunistene og revisjonistene. Kautsky var en slik borgerlig ideolog, som stadig doserte om «det reine demokratiet» og tilslørte klassekarakteren til det borgerlige demokratiet. Lenin ga han svar på taltale:

«Hvis vi ikke skal spotte historien og det sunne folkevettet, er det åpenbart at så lenge det finnes forskjellige *klasser*, kan vi ikke snakke om noe «reint demokrati». Vi kan bare snakke om et *klasse*-demokrati.»

(Lenin, «Den proletariske revolusjonen og renegaten Kautsky», s. 29)

Lenin viste konkret at på tross av «formell likhet for loven», pressefrihet osv., så er det borgerlige demokratiet bare et skinn som det *borgerlige diktaturet* kler seg i.

«Uansett hvor demokratisk den (den borgerlige staten vår anm.) er, finnes det ikke en eneste stat hvor grunnloven ikke inneholder smutthull og unntak som trygger borgerskapets mulighet til å sende soldater mot arbeiderne, til å erklære unntakstilstand og så videre, i tilfelle «krenking av den offentlige ro og orden» — eller med andre ord, dersom den utbyttede klassen «krenker» slaveriet sitt og prøver å opptre som noe annet enn slaver. Kautsky forherliger det borgerlige demokratiet uten skam og unnlater for eksempel å nevne hvordan streikende arbeidere blir behandlet av det mest demokratiske og republikanske borgerskapet i Amerika eller Sveits.» (Samme sted, s. 32—33)

Lenin gjennomfører en flengende kritikk av de borgerlige statene som roser seg for å være «de mest demokratiske i verden». Han sier:

«Ta det borgerlige parlamentet. Kan det være slik at den lærde Kautsky aldri

Lenins polemikk mot Kautsky og andre opportunisten i sin samtid er i høyeste grad aktuell for å avsløre SV's og NKP's opportuniste.

har hørt at jo høyere utviklet demokratiet er, i desto sterkere grad er det borgerlige parlamentet underlagt børsen og bankierene? ... Selv i den mest demokratiske borgerlige staten vil de undertrykte massene ved hvert eneste skritt, støte på den skrikende motsigelsen mellom den *formelle* likheten forkynt av kapitalistenes «demokrati», og de tusener av *reelle* begrensninger og utflukter som gjør arbeiderne til lønns-slaver.» (Samme sted, s. 35)

Han går også lenger og viser at nettopp på grunn av denne skarpe motsigelsen mellom form og løfter på den ene sida og innhold og virkelighet på den andre, så er nettopp den mest utvikla borgerlig-demokratiske staten en arena der borgerskapet kan tolerere svært lite virkelig bevegelse fra arbeiderklassen. «Jo mer utvikla et demokrati er, jo mer overhengende er faren for pogromer

eller borgerkrig i samband med enhver djuptgående politisk konflikt som innebærer fare for borgerskapet». Samme sted, s. 34.

Den alminnelige stemmeretten, som våre dagers opportunisten hever opp i skyene som det endelige og avgjørende beviset på den nåværende statens demokratiske karakter, blei korrekt analysert av Engels på et tidspunkt da innføring av stemmeretten virkelig var et stort framskritt.

«Den alminnelige stemmeretten er en målestokk på arbeiderklassens politiske modenhet. Noe annet kan den ikke være og vil den aldri bli i den nåværende staten.»

(Engels, «The origin of the family...» s. 170)

I sitt verk om borgerkrigen i Frankrike gjør også Marx en knivskarp analyse av stemmeretten under kapitalismen når han sier at den «bestemmer hvert tredje eller sjette år hvilke medlemmer av herskerklassen som skulle representere og undertrykke (ver- und zertreten) folket i parlamentet». (Karl Marx, «The civil war in France», Peking 1966, s. 69.)

Slik så marxismen-leninsimens klassikere på spørsmålet om staten, det borgerlige demokratiet og stemmeretten under kapitalismen. De erklærte åpent sine revolusjonære hensikter, slik Marx og Engels sier i sluttordet i Det Kommunistiske Manifest:

«Kommunistene forakter å holde sine meninger og hensikter hemmelig. De erklærer åpent at deres målsetning bare kan nås gjennom ei voldelig omstyrting av alle samfunnsordninger som har bestått til nå. La de herskende klasser skjelve for en kommunistisk revolusjon. Proletarene har ikke annet å tape ved den enn sine lenker. De har en verden å vinne.»

Derfor forakta også Lenin de hykleriske frasene til Kautsky om at sosialismen vil bety innføring av «reint demokrati». «Hvorfor trenger vi et diktatur når vi har et flertall?» Og Marx og Engels forklarer:

- for å knuse borgerskapets motstand,
- for å fylle de reaksjonære med gru,
- for å opprettholde det væpna folkets autoritet mot borgerskapet,
- for at arbeiderklassen skal kunne holde sine fiender nede med makt.» (Lenin, «Den proletariske revolusjonen ...» s. 44)

Slik så marxismen-leninismens klassikere på statens rolle under sosialismen. De satte derfor også det eneste korrekte navnet på den, *proletariatets diktatur*.

De borgerlige arbeiderpartiene sprer borgerskapets løgner om den borgerlige staten

Overalt i samfunnet blir folk tuta ørene fulle om at «staten — det er oss alle sammen». Det terpes inn fra barne-skolen til LOs grunnkurs, og nesten daglig gjentas den samme tesen i en eller annen form på TV eller radio. Denne naive og tvers gjennom løgnaktige tesen er det helt maktpåliggende for borgerskapet at befolkninga, og særlig arbeiderklassen trur på. Den spiller samme rolle for det moderne borgerskapet som tesen om at «kongen har sin makt fra Gud» spilte for middelalderfyrstene. Og den skal aksepteres på samme måte, som et religiøst dogme som ikke krever bevis. Ja, et dogme som det er en stor synd å kreve bevis for.

I det politiske livet gjentas dette dogmet om staten av alle de politiske partiene, med unntak av ett, AKP(m-l). Ja, på hver sin måte prøver de ulike

borgerlige partiene å framstille den norske staten som noe som har med sosialisme å gjøre. Libertas-Høyre snakker om formynderstaten og advarer mot den «snik-sosialiseringa» som staten gjennomfører. DNA kaller den norske staten for «demokratisk sosialisme». Noen husker kanskje at SVs Berit Ås uttalte på amerikansk TV at det er «sosialisme i Norge». Og sjøl om programforfatterne i SV og «NKP» ikke er like åpenhjertige som fru Ås, så er det ikke så langt fra at de omtaler den norske staten på den samme måten. Både SV og «NKP» har vedtatt på sine landsmøter at de ser på statseiendom under kapitalismen som «samfunnseie», «folkeie» og «et skritt i sosialistisk retning».

Men sjøl om alle offisielle autoriteter, 155 stortingsrepresentanter og hele LO-byråkratiet hamrer på dette hver eneste dag året rundt, så blir det ikke mer sant av den grunn. Like lite som jorda blei flat fordi hele geistligheten og de korruperte «vitenskapsmennene» deres utstedte høytidelige erklæringer om dette hele middelalderen igjennom. Ikke en gang offentlig brenning av alle kjettere klarte å endre jordas kuleform.

Vi skal konsentrere oss om det SV og «NKP» sier, fordi disse partiene prøver å framstå som «marxistiske» og «revolusjonære». At de andre partiene sprer borgerskapets teori om staten er neppe egna til å overraske noen. Vi skal vise hvordan SV og «NKP» gjør det samme, og at de fullt ut fortjener navnet *borgerlige arbeiderpartier*.

I denne artikkelen tar vi særskilt for oss to trykksaker som SV og «NKP» har gitt ut i samband med valgkampen, nemlig et «NKP»-hefte som heter «3 × 7 punkter for trygghet, demokrati og økonomisk folkemakt» og ei ekstraavis fra Oslo SV fra ca. 1/4-1977.

«Egentlig ligger makten
hos folket...»
SVs analyse av
statens klassekarakter.

SVs ekstraavis er virkelig oppløftende lesning. I et parti som ved høytidelige anledninger påstår at de driver «skolering i marxismen» har de gitt ut ei avis som ikke engang prøver å late som om den har noe med marxismen å gjøre. Forsida preges av en stor tegning som forestiller ei tautrekking mellom prominente politikere der DNA og SV ganske riktig trekker i samme retning, bare med den forskjellen at DNA ser ut til å ikke «være flinke til å trekke til venstre». Hele avisa er holdt i den samme tonen, og særlig sterkt er et intervju med Reidar Larsen, parlamentarisk fører i SV. Under tittelen «Nei til borgerlig regjering» gjør han det klart at han ikke ser den regjeringa som organiserer utbyttinga av den norske arbeiderklassen som ei borgerlig regjering.

«SVs holdning er klar og uforandret. Vi vil hindre en borgerlig regjering og støtte dannelsen av en Arbeiderparti-regjering. Om vi skal unngå et borgerlig flertall i Stortinget etter valget avhenger av at SV kraftig styrker sin stilling igjen. På den andre siden må det være helt klart at SV ikke kan stå som noen garantist for enhver politisk handling en arbeiderparti-regjering måtte finne på. SV vil stå på sitt program og også arbeide for å påvirke Arbeiderpartiets politikk i en sosialistisk retning.»

Det må være en stor lettelse for arbeiderklassen å få vite at den regjeringa som organiserer den økte utbyttinga av dem, den regjeringa som sender polititropper mot dem når de er i streik osv, at denne regjeringa ikke er noen borgerlig regjering. Det må også være oppmuntrende å få vite at denne regjeringa som gjennom NATO trener i å slå ned arbeideropprør, denne regjeringa som

Reidar Larsen foretrekker «arbeiderregjering».

stadig skjærer ned på helse- og sosialsektoren mens den subsidierer storkapitalistene med milliarder, lar seg «påvirke i en sosialistisk retning». Disse uttalelsene til Reidar Larsen står i en så skrikende kontrast til den virkeligheten norske arbeidere kjenner fra sin egen hverdag at de bare er salgbare i den aller mest tilbakeliggende delen av klassen. Det er en uttalelse som viser at SV finner seg helt til rette i det kapitalistiske systemet og at deres eneste ambisjon er å få være med å styre det.

Men Larsen blir om mulig enda mer helhjerta i sin ros av det borgerlige demokratiet når han svarer på neste

spørsmål. «Egentlig ligger makten hos folket, men folket må være seg bevisst denne makten. Da skjer de viktigste avgjørelser utenfor parlamentet, som f.eks. i kampen mot EF. Makten hos folket er det virkelige demokrati som SV i første rekke vil støtte seg på. Den virkelige udemokratiske makt i samfunnet vårt er den som representeres av den private finanskapitalen.»

På hvilken måte ligger «egentlig makta hos folket»? Hva har folket å stille opp mot borgerskapets armeer? Larsen som kaller seg «kommunist» avslører i virkeligheten at han tar avstand fra hele den marxist-leninistiske stats-teorien. Som en prestemann forsøker han å trøste arbeiderklassen med at «folket egentlig har makta». Dette er den mest skamløse lakeitjeneste for borgerskapet. Uten å rødme skjuler han det borgerlige voldsapparatet som har til oppgave å knuse ethvert arbeideropprør. Typisk nok skiller han mellom den private kapitalistiske utbyttinga, som han fordømmer, og den statlige kapitalistiske utbyttinga, som han roser. Dette siste er et meget viktig trekk ved revisjonismen i Norge i dag, som vi må komme tilbake til i sin fulle bredde.

Det at SV godtar det såkalte skillet mellom de «sosialistiske og de borgerlige partier» som hovedskillet i norsk politikk er sjølsagt ikke noe nytt. Men det er et bevis på at SV aktivt fremmer borgerskapets taktikk. Som Marx og Lenin pekte på var det en viktig taktikk for borgerskapet etter at den allmenne stemmeretten oppsto å benytte seg av to borgerlige hovedpartier, ett i regjering og ett i opposisjon. I Norge er det virkelig en slik situasjon, men det er nødvendig for borgerskapet å framstille dette som en motsigelse mellom «sosialister og ikke-sosialister», ellers ville det være umulig å opprettholde arbeiderklassens illusjoner om det

kapitalistiske systemet. Til dette trenger de nettopp folk som Larsen og partier som SV.

«NKP» og «kampen for større folkemakt»

I det nevnte dokumentet fra «NKP» er det et sentralt punkt å «øke folkemakta». Det står f.eks. at:

«Utvidelse av demokratiet i arbeidslivet er et viktig ledd i kampen for større folkemakt.»

Som leseren sjølsagt alt har lagt merke til, hevder «NKP» med dette to ting, nemlig for det første at det er «demokrati i arbeidslivet» i Norge, bare at det trenger å «utvides», og for det andre at det er «folkemakt» i Norge, bare at den trenger å bli «større».

Dette er en hyllest til «det reine demokratiet» på linje med Kautsky. I «NKP»s verden er det «folkemakt» når Stortinget («de folkevalgte») bestemmer og «demokrati på arbeidsplassen» når arbeiderrepresentanter får være med i styrer og utvalg.

Verken SV eller «NKP» forteller sannheten om det kapitalistiske Norge, nemlig at det er et *borgerlig diktatur*. På hver sin måte oppfordrer de arbeiderklassen til å akseptere det borgerlige diktaturet og forandre det («i sosialistisk retning») gjennom reformer.

Hva er det «NKP» mener med «utvidelse av demokratiet» og «økt folkemakt»? Jo, det er i følge de «3 × 7 punktene» blant annet at «Arbeidernes og samfunnets rett til medbestemmelse og styring trygges ved at bedriftenes bestemmende organer sammensettes slik:

Bedriftens ansatte velger 1/3

Bedriftens eiere velger 1/3

Kommune og stat gis rett til å velge 1/3

Dette gjøres obligatorisk for arbeidsplasser med mer enn 30 ansatte.»

«Større folkemakt» betyr blant annet, «at Stortingets, fylkestingets og kommunestyrets makt økes, samtidig med skjerpet folkevalgt kontroll med regjeringen, stats-, fylkes- og kommuneadministrasjonen.»

I følge «NKP»s verdensbilde er det to parter som har makt i Norge i dag. På den ene sida er det den «private stor-kapitalen», som har *meget makt*. Den gjelder det å *begrense*. På den andre sida er det «folket», som har *litt makt*. Den gjelder det å *øke*. Samfunnet skal forandres fra et kapitalistisk samfunn til et «sosialistisk» samfunn gjennom reformer, gjennom «utvida demokrati». Hele den klassiske marxist-leninistiske teorien blir sjølsagt forrådt. Alt Marx og Lenin sa og skreiv om klassesdiktaturet blir trampa på til fordel for det klasseløse «demokratiet» som skal «økes». Vi husker hvordan Lenin hånte Kautsky fordi han skjulte at ethvert klasse-samfunn bygger på diktatur, der en klasse undertrykker en annen. Denne hånen gjelder i enda større grad for SV og «NKP», som til og med går så langt som til å hevde at det borgerlige parlamentet er et uttrykk for «folke-makt».

SV og «NKP» ljuger om borgerskaps diktatur i Norge.

Ved å drive reklame for Stortinget og bedriftsforsamlingene på denne måten, ljuger SV og «NKP» om det klassesdiktaturet som borgerskapet i Norge *faktisk utøver* over arbeiderklassen. De avleder bevisst oppmerksomheten fra at borgerskapet har en stor væpna styrke i form av den stående hæren, reservene, politiet og halv-militære grupper, som er oppretta med den hensikten å forsvare kapitalens makt mot ethvert arbeideropprør. De avleder oppmerksomheten fra det

faktumet at det moderne borgerskapet i større grad enn noen tidligere herskende klasse i Norge har et *våpenmonopol* i forhold til de undertrykte klassene. På samme vis tildekker revisjonistene at den væpna styrken gradvis vokser, at den blir mer spesialtreina på å knuse opprør og at den får stadig mer avanserte midler til sin rådighet. Det er en utilgivelig forbrytelse mot det arbeidende folket å tildekke disse forholda, for det skaper farlige illusjoner om at borgerskapet vil gi fra seg makta uten sverdslag. Veien til et chilensk blodbad, der borgerskapets armeer drukner arbeiderklassens frammarsj i blod, er brulagt med illusjoner av den typen.

Mao Tsetung har sagt at «uten en folkehær, har folket ingenting». Dette er en vitenskapelig sammenfatning av den marxist-leninistiske teorien om staten og revolusjonen, og det svarer helt til en konkret analyse av virkeligheten i Norge i dag. Arbeiderklassen og det arbeidende folket har ingen virkelig makt så lenge det ikke har en folkehær som kan knuse borgerskapets makt.

Men SV- og «NKP»-teoriene skjønner også kapitalismen på andre måter. De går nemlig aktivt ut med påstanden om at kapitalens makt avhenger av den makta som ligger hos private kapitalister.

«NKP» sier det slik,

«Vi reiser derfor kravet om å begrense og frata monopolkapitalen dens makt gjennom demokratisk nasjonalisering... Nasjonalisering av bank- og kredittvesenet og forsikringsselskapene. Dette kan i vesentlig grad bidra til å begrense den makt monopolkapitalen har i dag, og det vil bety at kredittgivingen til investeringer og drift kan underlegges samfunnsmessige vurderinger. ... På det politiske plan må det kjempes fram en folkemakt og bygges opp organer for en

demokratisk nasjonal planhusholdning. I dag er det en håndfull mennesker som har samlet seg enorm økonomisk makt, og som i store trekk er gjengangere i ledelsen av banker, forsikringselskaper og store konserner. Den økonomiske politikken er ikke underlagt offentlig kontroll og styring.» («3 × 7», s 14)

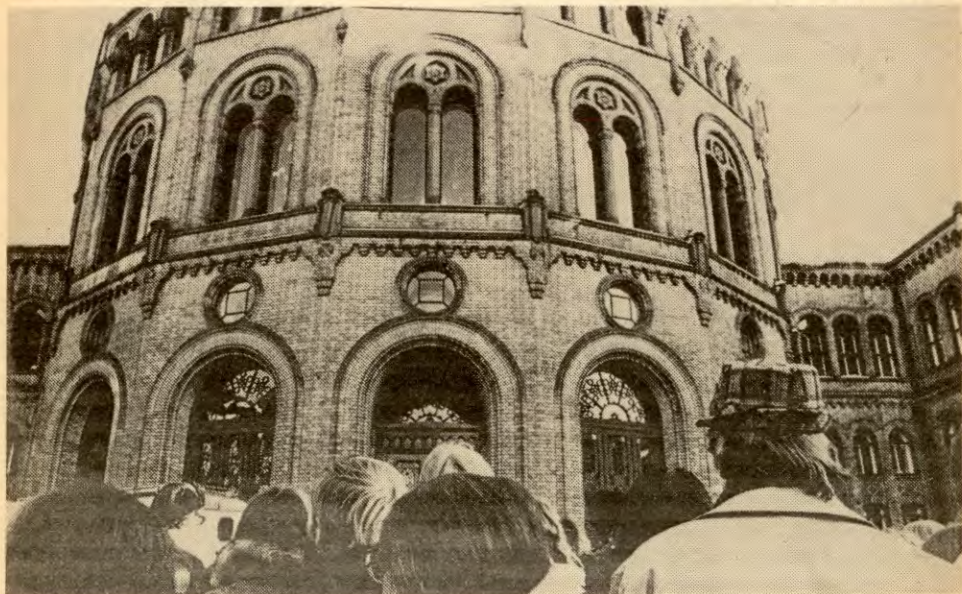
På denne måten framstilles den kapitalistiske staten som om den står i motsetning til kapitalistklassen. Det blir påstått at dersom *denne staten* nasjonaliserer banker og industrier, så vil det bety «planhusholdning». Men marxismen lærer oss at arbeiderklassen ikke mister sin karakter av lønsslaver, sjøl om kapitalen overføres fra private til statlige hender. Det er sjøve kapitalforholdet som er det grunnleggende, ikke hvilken form eiendommen tar. Dette har allerede Engels gjort klart, lenge før den statlige kapitalismen fikk det omfanget den har i dag.

«Den moderne staten, uansett form, er i det vesentlige en kapitalistisk maskin, staten til kapitalistene, den ideelle felleskapitalist. Jo flere produktivkrefter den tar over, jo mer blir den en virkelig felleskapitalist og jo flere samfunnsborgere utbytter den. Arbeiderne forblir lønnsarbeidere — proletarer.»

Engels i «Anti-Dühring», eng. utg. s. 332

Sannheten om «NKP»s «demokratiske nasjonalisering» er at den ikke fjerner ett gram makt fra *kapitalistklassen*. Utbytterklassen som helhet beholder all makta, nemlig gjennom sin egen stat. Det meste som oppnås er at makta forskyves *innfor* kapitalistklassen og at den *sentraliseres* til ett eller flere gigantiske statsmonopoler.

Slik er virkeligheten i dagens Norge. De statseide produksjonsselskapene utgjør en stadig større del av de

Her skal NKP «utvide demokratiet» og «gjennomføre sosialismen».

kapitalistiske selskapene i Norge. Hydro, Årdal—Sunddal, Jernverket, Store Norske, Kongsberg Våpen og Raufoss er ikke bare noen av de største industribedriftene i Norge. Som statskapitalistiske monopoler får de følge av stadig fler. Det skulle være tilstrekkelig å nevne Statoil, Norol, statens andel i Høyer-Ellefsen og de store innskudda i Akerkonsernet for å vise at statsdrift begynner å bli hovedreglen for kapitalistisk stordrift i Norge. Dessuten er ikke de private bankene lenger hovedsetet for finanskapitalen i Norge. Statsbankene og de statlige kredittinstitusjonene har allerede overtatt den rollen, og de kjempemessige investeringene i oljeindustrien vil sjølsagt styrke denne tendensen ytterligere.

SV framstiller klasseforholda i Norge på samme løgnaktige måte som «NKP». Også de gir inntrykk av at den statsdrevne utbygtinga av arbeiderklassen skiller seg prinsipielt fra den privatkapitalistiske utbygtinga. Dette er klart uttrykt i mange artikler i den ekstraavisa vi har nevnt. Blant annet sier SVs formann i et intervju at SV vil møte krisa i treforedling- og verkstedsindustri:

«Ved å knipe inn på kapitalens makt over økonomien, endre systemet og gje arbeidsfolk meir å seia over arbeidsplassane. ... Vi må nasjonalisera bankane slik at det ikkje blir kapitalens menn som avgjer kva for bedrifter som skal leva og døy, kvar dei skal liggja, kva dei skal produsera, og dermed kvar folk skal bu. ... Skal arbeidsplassane blir monaleg trygge, må dei som arbeider ha makt over dei.»

Ideen om å «knipa inn på kapitalens makt over økonomien» og hindre at det blir «kapitalens menn som avgjer» *under kapitalismen* er grunnfalsk. Så lenge arbeidskrafta er en vare, så lenge det er kapitalisme, vil kapitlens lover styre økonomien. Det betyr at investeringene vil bli foretatt i samband med loven for

maksimal profitt, at kapitalen vil flyte fra sektorer med lav profitt til sektorer med høy profitt. Så lenge den kapitalistiske markedsøkonomien eksisterer, så vil det være «kapitalens menn» som avgjør, sjøl om navnet ikke lenger skulle være Reksten og Tandberg, men Per Kleppe og Finn Lied. De statlige investeringene følger sjølsagt også profitloven, så lenge det er en kapitalistisk stat som investerer. Det er ikke Siemens eller ITT som legger ned 5 000 arbeidsplasser i Televerket, men staten, ut fra akkurat de samme lovene som Siemens eller ITT ville gjort det. SVs representanter i Storting og kommunestyre er dessuten vel kjent med denne loven, fordi de ofte stemmer for økning av daghjemspriser eller liknende med argumenter om at «det ikke var budsjettmessig dekning for noe annet.»

Hva slags samfunn er det SVs og «NKP»s politikk peker mot?

Vi har ved historiske eksempler som Chile og Indonesia vist gang på gang at «den fredelige veien til sosialismen» som SV og «NKP» preker aldri vil føre til sosialismen. Deres programmatisk uttalelser gir oss også materiale til å vise at det samfunnet som de kaller «sosialistisk» heller ikke har noe med sosialisme å gjøre.

Anta at disse partienes program blei gjennomført fullt ut. (I virkeligheten lar dette seg ikke gjøre fordi de inneholder prinsipper som gjensidig utelukker hverandre, slik som «innføring av sosialistisk demokrati» og «opprettelse av parlamentarisk flerpartisystem».) Men la oss likevel tenke oss at deres økonomiske og politiske program blei satt ut i livet. Da ville all privat *storkapital* bli tatt over av staten (ikke den mindre kapitalen, som tvert om ville få gode vilkår i «desentralisering» og

«distriktenes» navn). Arbeiderrepresentanter og «folkevalgte» ville utgjøre bedriftsforsamlingene, og hele kredittvesenet vil være statlig. Dette ville de kalle «samfunnsmessig eiendom av produksjonsmidlene» og «sosialistisk demokrati». Men i virkeligheten ville det være et byråkratkapitalistisk diktatur. Ikke på noe punkt har nemlig disse partiene gått inn for å knuse kapitalistenes stat. Ikke på noe punkt har de gått inn for å avvæpne borgerskapet og innføre arbeiderklassens revolusjonære diktatur over utbytterne. Derfor vil den staten som «nasjonaliserer» og «tar over» fortsatt være kapitalistenes stat. «Arbeiderrepresentantene» i bedriftens styrer ville ikke være noe annet enn arbeideraristokrater som sammen med byråkratkapitalister fra DNA, SV og «NKP» administrerer utbyttinga av sine tidligere arbeidskamerater. I et slikt samfunn vil fortsatt arbeiderklassen være lønns-slaver, akkurat som de er i de byråkratkapitalistiske diktaturene i Øst-Europa, der også den største delen av kapitalen er statlig.

«NKP»s program har et viktig tillegg i forhold til SV, som viser at de ikke bare ønsker et byråkratkapitalistisk Norge, men et Norge som er en nykoloni under den sovjetiske sosialimperialismen. I «3 × 7 punkter» heter det under avsnittet om «økonomisk folkemakt»:

«For ytterligere å frigjøre oss fra avhengigheten av de internasjonale monopoler og krisene i den kapitalistiske verden, må en større andel av vår utenrikshandel kanaliseres til de sosialistiske land. Dermed vil vi også svekke virkningen av inflasjonen fra de kapitalistiske land.»

I avsnittet foran går det fram at dette skal skje i form av «langsiktige handelsavtaler», og «NKP»s prinsipprogram snakker til og med om «integrering» i «det sosialistiske fellesskapet». Dette er

ikke noe annet enn at Norge gjennom «langsiktige handelsavtaler» skal bli et marked for dyre sovjetiske industriprodukter og en kilde for billige produkter og råstoff til den sovjetiske kapitalen. Sovjet har utallige ganger brukt slike økonomiske forbindelser til å doble eller tredoble prisene på de varer de øst-europeiske lydrikene er forplikta til å kjøpe fra Sovjet, mens de gjennom langsiktige avtaler har sikra seg varer fra disse landa som ligger langt under de prisene disse landa ville fått om de hadde handla med et hvilket som helst annet land. I tillegg går altså «NKP» inn for at Norge skal «integreres» i det fascistiske «internasjonale diktaturet» til de nye tsarene i Kreml.

Det er med andre ord ikke bare slik at SV og «NKP» har en feilaktig strategi for sosialismen. Deres strategi har ingenting med sosialisme å gjøre i det hele tatt. Det er en strategi for statsmonopolistisk diktatur over arbeiderklassen, og for «NKP»s del er det også et program for å selge Norge til sosialimperialismen og gjøre oss til slaver av denne supermakta.

Derfor er det ikke slik at disse partiene er noen salgs forvirra sosialistiske partier med en del feilaktige oppfatninger om veien til sosialismen. Det er borgerlige partier som går inn for å opprettholde kapitalens diktatur med «sosialistiske» fraser. Derfor er de heller ikke å se på som noe slags «nest beste» alternativ ved valget. De er ikke noe alternativ i det hele tatt for folk som virkelig ønsker sosialisme og klassekamp. Dette betyr ikke at alle medlemmer av SV f.eks. er bevisste svindlere, som veit at de går inn for statsmonopolistisk kapitalisme og kaller dette «sosialisme». En del medlemmer og særskilt sympatisører med SV har sjøl blitt lurt av de «sosialistiske» frasene og trur at SVs program vil føre dem til

sosialismen. For dem kommer det som en uforståelig skuffelse hver gang de i praksis ser at SV går kapitalens ærend, slik som i Linjegodsstreika eller andre streiker. Det er nødvendig å vise disse folka at disse hendingene ikke er verken tilfeldige eller uforståelige. Når SV-ledelsen åpent vender seg mot arbeidere som blir slått ned av politi eller stemmer for økte bevilgninger til opprørspolitiet er det et naturlig resultat av ei linje, et program, som går ut på å opprettholde kapitalismen og bare erstatte en del privatkapitalister med en del byråkratkapitalister.

DEL II NOEN PUNKTER OM DEN ØKONOMISKE OG POLITISKE SITUASJONEN FORAN STORTINGSVALGET 1977

1. Den økonomiske krisa blir djupere og får større omfang

Den kapitalistiske økonomien i Norge er regelmessig hjemsoekt av overproduksjonskriser. På grunn av motsigelsen mellom den samfunnsmessige karakteren til produksjonen og den private tilegninga, oppstår det med jamne mellomrom en relativ overproduksjon som fører til opphopning av lagre, oppsigelser av arbeidere, bedriftsnedleggelse, økende arbeidsløshet og dårligere levevilkår for massene. Etter krigen har disse krisene ramma den kapitalistiske verdensøkonomien med om lag fire års mellomrom. Det er ei slik krisa vi er inne i nå. Men denne krisa skiller seg fra de tidligere ved at den er mye mer langvarig og at den har langt alvorligere virkninger. En må helt tilbake til den store krisa i 30-åra for å se

maken til den nåværende krisa. På sekstitallet var krisene ikke så veldig djupe og omfattende. Dette skapte grobunn for den falske teorien om at kapitalismen hadde avskaffa krisene. I dag er derimot krisa så kraftig at alle og enhver skjønner at vi er inne i ei krisa Et ordspråk sier: «Når du holder dinosaur, vil det ryktes byen over.» Slik er det med den nåværende krisa også. Den er et stort monster, som ikke lar seg prate bort, hvor mye regjeringene enn skulle ønske det.

I stedet for å kaste bort tida på å forklare at denne svære og lett merkbare krisa ikke eksisterer, har de kapitalistiske regjeringene begynt å lansere forskjellige kriseprogrammer der de tar sikte på å få de arbeidende massene til å bære byrdene.

Marxismen har for lengst påvist hvorfor krisene nettopp må bli alvorligere fra gang til gang. Særlig gjelder dette i imperialismens epoke, fordi det imperialistiske systemet er låst i uløselige motsigelser som først blir oppheva med den sosialistiske verdensrevolusjonens seier.

I «Lærebok i politisk økonomi» (Oktober) er dette sammenfatta på følgende måte:

«Fordi enkelte land har brutt ut av imperialismens system, fordi utarminga av det arbeidende folket øker, og også som følge av kapitalismens utvikling i koloniene, foregår det ei skjerping av markedsproblemet under kapitalismens allmenne krisa. Et karakteristisk trekk ved kapitalismens allmenne krisa er den kroniske underbeskjeftigelsen av bedriftene og den kroniske massearbeidsløshet. Under innflytelse av skjerpinga av markedsproblemet, den kroniske underbeskjeftigelsen av bedriftene og den kroniske massearbeidsløshet foregår det en utdyping av de økonomiske kriser og det

inntrer vesentlige endringer i den kapitalistiske syklus.» (Pol. øk. s. 273—74)

Den krisa som nå holder den kapitalistiske verdensøkonomien i et jerngrep viser akkurat slike trekk som dette. Den allmenne krisa har skjerpa seg gjennom 60- og 70-åra, og nå fører det til at den periodiske eller sykliske krisa slår til med langt større kraft enn noen annen krisa i etterkrigstida. Skjerpinga av den almenne krisa er et produkt av den økte rivaliseringa mellom de to supermaktene Sovjet og USA. Den er et produkt av den voksende frigjøringskampen i de undertrykte nasjonene som gjør det stadig vanskeligere for imperialistene å løse sine energi-, råvare- og markedsproblemer. Den er et produkt av den økende utbyttinga av arbeiderklassen i industrilanda, som fører til fall i det indre markedet. Den er et produkt av rask monopolisering og militarisering av økonomien. Begge deler skjerper ulikevekten i økonomien i stort tempo.

Den nåværende krisa begynte i 1974. Som vanlig starta den i USA og utvikla seg vidare til Europa. I Norge slo krisa inn nesten ett år etter at den hadde starta i USA. Så langt fulgte krisa ei «normal» utvikling, men i 1975 var krisa blitt den største siden krisa i 30-åra og arbeidsløshetstallene i verden blei målt i mange millioner. På høsten 1975 viste den amerikanske økonomien visse tegn til oppgang, og i Norge begynte denne tendensen å vise seg på forsommeren 1976. Investeringene økte, produksjonen begynte å ta seg opp og kapitalistene begynte å søke etter arbeidere igjen. Det var med andre ord visse tegn til at krisa ville følge den utviklinga som de andre krisene i etterkrigstida har gjort, med oppgang vel 1—1½ år etter at krisa starta. Men slik gikk det ikke. Etter noen få måneder der kapitalistene utstedte optimistiske erklæringer hit og dit, stoppa produksjonsutviklinga opp. I mange in-

dustrieland begynte arbeidsløsheta å øke igjen og mange bedrifter gikk over ende. Den langvarige krisa i den internasjonale skipsfarten fortsatte.

Det er nå klart for alle at den nåværende krisa blir lenger enn noen annen krisa etter 2. verdenskrig. Hadde den fulgt ei «normal» utvikling så skulle oppgangen allerede ha pågått i ¾—1 år. Men i stedet går stadig nye bedrifter over ende. Det samla tallet på arbeidsløse i de kapitalistiske landa når stadig nye høyder. I løpet av kort tid vil sannsynligvis fire land i Vest-Europa ha mer enn 1 million registrerte arbeidsløse når Italia slutter seg til England, Frankrike og Vest-Tyskland som alle nådde dette tallet tidligere i krisa. Den internasjonale handelen viser tegn til stagnasjon, den ene regjeringa etter den andre innfører krisebudsjetter. For tida er det ingen som våger å spå noen snarlig utgang av krisa. Tvert om er det gode grunner til å vente flere arbeidsløse og flere finans- og valutakriser.

I Norge merker vi dette på mange måter. Sjøl om den registrerte arbeidsløsheta har sunket noe, er den fortsatt høy. Blant ungdommen og kvinnene er arbeidsløsheta virkelig et merkbart og voksende problem.

Flere store bedrifter varsler permitteringer og oppsigelser. Den mest oppsiktsvekkende av dem er Tandbergkonsernet, som har gått til store innskrenkninger og korttidsarbeid på grunn av overproduksjon av elektronisk utstyr. Men andre bedrifter følger i samme spor, blant annet deler av skipsindustrien og noen rederier.

Det direkte lønnsnedslaget som de fagorgansierte opplevde ved tariffoppgjøret i år, henger direkte sammen med den økonomiske krisa. Kapitalen ønsker å redusere prisen på arbeidskrafta, for å holde profitten på et høyt nivå. Staten griper inn og sørger for at kapitalistene i

virkeligheten må betale mindre for arbeidskrafta pr. time enn før, mens arbeiderne får et «tillegg» som alt er spist opp av en måneds prisstigning.

De planmessige og store nedskjæringene av bevilgningene på helse- og sosialbudsjettene er på samme måten knytta til den økonomiske krisa. Statens milliarder skal settes inn i prosjekter som gir umiddelbar profitt for kapitalen, slik som oljevirkosomhet og støtte til kriseramma bedrifter. Derfor skal bevilgninger til daghjem, sjukestell, ungdomsarbeid osv. skjæres drastisk ned. I noen høve skjer dette ved at summen som bevilges virkelig reduseres kraftig. I andre høve blir summen holdt på samme nivå, samtidig som inflasjonen sørger for at det som kan kjøpes for denne summen blir en god del mindre enn før.

Et typisk trekk ved denne imperialistiske økonomien er militari-

seringa. På grunn av rivaliseringa mellom de imperialistiske maktene settes det av stadig større summer til våpenindustri og militærvesen. I krisetider har militariseringa en spesiell virkning, fordi de imperialistiske statene øker militærbudsjettene for å skape et marked for industrien. Men siden våpen bokstavelig talt er død kaptial og ikke skaper noen ny sirkulasjon, fører militariseringa av økonomien til økninga av statsgjelda og dermed økt inflasjon. Den sovjetiske sosialimperialismen er det mest groteske eksemplet her, fordi den bruker ca. 15% av nasjonalproduktet sitt på rustninger.

Men til og med i Norge ser vi klare tendenser til ei militarisering av økonomien. Da Norge skulle kjøpe F—16-fly fra USA var ett av hovedargumentene at det ville gi norske bedrifter kontrakter på våpensystemer osv. Hele F—16-prosjektet dreier seg om et uoversiktlig antall milliarder kroner. Den

Kaprustning og militarisering av økonomien et typisk krisetegn. Her amerikanske tanks fra NATO-øvelsen «Teamwork» i 1976.

største økninga på politibudsjettet for 77 gikk til våpen og utstyr. Alt dette betyr sjølsagt økte byrder på det arbeidende folket, som fra før av er i en vanskelig situasjon.

2. Den interasjonale situasjonen

Allerede under den internasjonale konferansen «for fred og avspenning» i Helsinki kunne vi avsløre at den såkalte «avspenninga» bare var en rein bløff. Vi slo fast at de to imperialistiske supermaktene rivaliserte om verdensherredømmet og at de forbereder en ny verdenskrig. Det er snart gått to år siden den konferansen, og alle fakta viser at det verken har blitt fred eller avspenning. Særlig sosialimperialismen er på offensiven med aggresjon og militære eventyr, slik som i Angola og nå i Zaire. Våpenkappløpet er enda villere enn før og tallet på sosialimperialismens soldater i Europa har økt med om lag 100 000 fra «fredskonferansen» til i dag.

Vi fikk en prøve på hvor hult og falsk alt fredspratet til de to supermaktene er da USAs Cyrus Vance besøkte Moskva for ei tid tilbake. Det blei ikke oppnådd noen ting under møtene, tvert om blei det klart for enhver at våpenkappløpet og rivaliseringa nå kommer til å bli enda kraftigere. Møtet mellom Vance og Bresjnev representerer i virkeligheten et totalt forlis for «avspennings»politikken. Sovjet har ingen planer om å redusere sine krigsforberedelser, og USA begynner å snakke om at de også må øke tempoet i rustningsindustrien.

Sovjet har i gang en offensiv på alle kontinenter. Øverst på lista over aggresjonsområder står for tida Afrika, der Podgornij og Castro nettopp har vært og sonderet terrenget for nye aggresjonskriger av Angola-type. I Latin-Amerika, som tidligere har vært USAs bakgård,

og som fortsatt er sterkt kontrollert av denne supermakta, er Sovjet i ferd med å få en del viktige fotfester. Særlig gjelder dette et par av småstatene i det Karibiske Hav, men også det fascistiske Videla-diktaturet i Argentina har fått Sovjet som sin viktigste handelspartner. Vi kan i nær framtid komme til å oppleve at Sovjet tar over USAs rolle i ett eller flere land gjennom en del av den fascistiske herskerklassen. I Asia forsøker Sovjet febrilsk å ta over USAs rolle i Sørøst-Asia, men har foreløpig ikke fått noe avgjørende gjennombrudd for denne politikken. Men Sovjet øker sine aggressive handlinger også i Asia, slik som provokasjonene mot Japans territorialfarvann og den økende kontingenten av Sovjet-marinen som krysser de asiatiske farvanna.

Europa er sjølve hovedområdet for rivaliseringa til de to supermaktene. Det er her deres største militære styrker er stasjonert. Det er her verdens mest industrialiserte områder finnes. Derfor skal det små endringer til i Europa før styrkeforholdet mellom de to supermaktene blir voldsomt forrykka. Krigen på Kypros var nær ved å utløse en stor-krig i Europa fordi balansen i det indre Middelhavet og Eggerhavet var i ferd med å revne. Det er lett å forestille seg hvordan slike, eller mer akutte, situasjoner kan oppstå i nær framtid. Om f.eks. Italia eller Spania skulle falle under sovjetisk innflytelse ville USA-imperialismen finne seg sjøl oppe i et hjørne der krig kanskje ville se ut som den eneste utveien for å holde på sin posisjon som supermakt.

Rivaliseringa mellom de to supermaktene om herredømmet i Europa får en særskilt betydning for de nordiske landa. Vi ligger midt i skuddlinja mellom de to supermaktene, og utgjør den strategiske nordflanken i Europa.

Sosialimperialistene veit godt at de er nødt til å sikre seg militær kontroll over den skandinaviske halvøya og Danmark for å bli i stand til å bruke Østersjø- og Murmanskflåtene sine i en krig mot USA. Derfor bruker Sovjet i dag alle midler fra infiltrasjon og psykologisk krigføring til militærøvelser og rakett-diplomati for å skaffe seg kontroll alt før en slik krig. Sovjet blander seg nå systematisk inn i disse landas politikk og forsøker på ulike måter å presse dem. Samtidig forsøker USA og NATO å få faste baser særleg i Norge.

I Norge merker vi denne rivaliseringa stadig sterkere. Både USA og Sovjet driver øvelser i å okkupere vårt land, og disse øvelsene er i den seinere tida blitt større og mer alvorlige. I 1975 trente Sovjet i en fullstendig avskjæring av Norge fra sjøen (OKEAN 75). I 1976 svarte USA med å trene i en massiv landgang på Trøndelagskysten (Teamwork).

Sovjet har i virkeligheten annektert store havområder i Barentshavet som hører til Norge, og den servile norske regjeringa har sjøl foreslått å kalle disse områdene for «grå soner». Sovjet arbeider åpent og fordekt for å gjøre det norske området Svalbard til en sovjetisk koloni.

Samtidig har Sovjet trappa opp den økonomiske infiltrasjonen i Norge og spionasjen.

For å ikke gi et ensidig bilde av verdenssituasjonen må vi understreke at tendensen til krig ikke er den eneste tendensen i verden i dag. På den andre sida har vi den økende revolusjonære kampen, særleg i den tredje verden. Denne tendensen er i rask utvikling og den fører til at begge de to imperialistiske supermaktene får store problemer. Også den økende kampen fra arbeiderklassen og massene i Europa og i vårt eget land, viser at vi har all grunn til å ha tillit til framtida.

3. Den politiske situasjonen i Norge foran stortingsvalget

Den politiske situasjonen i Norge i dag er prega av den skjerpaste klassekampen her i landet og den urolige internasjonale situasjonen.

Arbeiderklassens kamper de to til fire siste åra har ikke bare hatt større omfang enn på noen tiår, de har også hatt et langt høgere politisk nivå. I disse arbeiderkampene har staten gang på gang blitt avslørt som en stat for herskerklassen, en stat som forsvarer profittinteressene mot arbeiderklassen. Arbeidere har avvist arbeidsretten og de har ført tapre kamper mot opprørspoliti og streikebrytere. Store deler av disse klassekampene har hatt det særtrekket at de har vært under direkte eller indirekte ledelse av de kommunistiske partiet, AKP(m-l). På denne måten har det vært oppnådd store framganger på kort tid, og arbeiderklassen har fått økt tillit til sin egen evne til å føre framgangsrike kamper mot borgerskapet, staten og arbeideraristokratiet.

Arbeideraristokratiet har i lang tid klart å hindre den norske arbeiderklassens kamper mot borgerskapet. Dette har skapt motløshet i store deler av klassen og en utbredt følelse av at det ikke nytter å ta opp kampen. Denne situasjonen var særleg utbredt på 60-tallet, men nå, i siste halvdel av 70-åra, er denne stemninga i ferd med å vike plassen for en militant og kampvillig stemning i arbeiderklassen.

Borgerskapet har svart på denne utviklinga ved å øke klasseundertrykkinga. Bare de siste par åra har undertrykkinga blitt betydelig skarpere her i landet. Den mer og mer rutinemessige politivolden mot streikende arbeidere viser hvordan borgerskapet i større grad stoler på voldsapparatet for å holde klassen nede. De politiske oppsigelsene og yrkesforbudskampanjen til NAF

Også i år blir RV nektet adgang til NRKs valgsendinger. Her demonstrerer RV-aktivister utafor NRK i 1975.

peker i samme retning. De utenlandske arbeiderne i Norge får stadig oppleve brutale politiovergrep og krenking av de mest elementære rettighetene. Det samme gjelder ungdommen i arbeiderstrøkene. Men særlig kraftig er de økte angrepa på arbeiderklassens fortropp, AKP(m-l). Forslag om forbud er reist, og borgerskapet vil gjerne forby paritet, men vurderer det som taktisk uklokt foreløpig. Arbeideraristokratiet prøver å gjøre partiets medlemmer og sympatisører til fritt vilt på arbeidsplassene, og rammer derfor alle klassebevisste arbeidere med sine provokasjoner. Ved valget i år er innskrenkinga av ytringsfriheten for kommunistene meget grov, ved at AKP(m-l)/RV nå er de eneste med landsomfattende lister som er utelukka fra radio- og TV-sendingene.

Nazi-partiet «Norsk Front» og den nazistiske sprengninga av Oktober-bokhandelen i Tromsø er et produkt av borgerskapets økte undertrykking av arbeiderklassen. Borgerskapet skaper det politiske klimaet for den typen fascistiske framstøt. De vokser på anti-kommunismens gjødseldyngje og suger

næring fra den grove og usaklige kampanjen mot kommunistene og andre progressive som de «anstendige» borgerlige avisene driver. Samtidig som borgerskapet bygger opp sitt politiske overvåkingspoliti og sitt opprørspoliti, dyrker det fram de nazistiske bandene som skal utføre den reaksjonære terroren mot arbeiderklassen som staten og borgerskapet ennå ikke vil utføre i sitt eget navn.

I fjor fikk vi for første gang et forbud mot en Faglig 1. maifrontdemonstrasjon, nemlig i Glomfjord. Den blei forbudt fordi Hydro hadde klaga på at det var blitt hengt opp plakater «ulovlig» for demonstrasjonen. Om en slik praksis fikk hevd i Norge, ville det ikke vare lenge før *alle* FFF-demonstrasjoner blei forbudt. Dette angrepet er slått tilbake i denne omgangen, men det sier likevel noe om den politiske situasjonen i Norge at vi får slike opplagte prøveballonger på oppheving av demonstrasjonsfriheten.

Fortsatt er sjølsagt den politiske situasjonen prega av at det norske samfunnet er et borgerlig-demokratisk samfunn.

Men tendensene til fascisering er så klare advarsler om de angrepa på arbeiderklassen og folket som vil komme, at de absolutt må tas alvorlig. Så raskt som disse tendensene utvikler seg er det ingen grunn til å ta det for gitt at borgerskapet vil tillate AKP(m-l)/RV å stille opp ved neste valg, eller at den organiserte terroren fra borgerskapet kan bli mye mer omfattende på kort tid.

4. Hva har arbeiderklassen i vente i neste stortingsperiode?

Økonomisk er det ingen grunn til å vente noen bedring av arbeiderklassens levevilkår. Sjøl om det skulle komme en oppgang er det ikke sannsynlig at den vil være særlig sterk eller omfattende. For å holde profitten oppe, vil kapitalen, ved hjelp av staten og det stortinget som blir valgt, øke utbyttinga og undertrykkinga av arbeiderklassen. Staten og LO-ledelsen vil fortsette å knytte lønnsoppgjøra sammen med statsbudsjettet og tvinge reallønna enda mer nedover. Den åpne sosiale nøden vil bli mer fram-tredende. Norge vil komme til å få en langt høyere arbeidsløshet enn nå.

Internasjonalt vil krigsfaren bli enda mer akutt og det vil bryte ut kriger der imperialistene forsøker å rane fra hverandre og rane fra folkene. Slik situasjonen er nå kan i grunnen alt skje på en fireårsperiode. Vi sier ikke at det vil bryte ut en verdenskrig på så kort tid, men vi kan slå fast at tendensen til krig og nyoppdeling av verden er så kraftig at vi heller ikke bestemt kan slå fast at det ikke vil bli noen krig. Det er viktig å være forberedt på enhver mulighet.

«NKP» har på sitt «3×7-program» en parole som lyder: «Avliving av myten om at et Sovjet-angrep truer Norge, og at en 3. verdenskrig er uunngåelig.» På denne nokså klønede måten flyr de beina av seg for å redusere årvåkenheten mot

sosialimperialismens krigsforberedelser. Det viser hvor gode grunner det er til å være årvåken. Aldri noen gang prater imperialismens agenter så mye om «skyyfri himmel» og «fred i vår tid» som i slike tider da krigsfaren er overhengende.

Sjøl om vi ikke kan forutsi verdensutviklinga i detalj, er det helt sikkert at arbeiderklassen og partiet vil bli stilt på store prøver i løpet av kort tid. Den proletariske internasjonalsismen vil få enda større betydning om det samme vil evnen til å forsvare forsvare den nasjonale sjølråderetten.

Den *politiske* situasjonen gir store muligheter for framgang for den revolusjonære linja og for arbeiderklassen. Samtidig kan vi slå fast at kampen vil bli hardere, og at borgerskapet på ingen måte har tenkt å la arbeiderklassen og partiet få gjøre framgang uten videre. Vi må være forberedt på alle former for terror og undertrykking, og det er viktig at partiets strategiske linje blir kjent og anvendt av stadig større deler av det arbeidende folket. Når arbeiderklassen og de revolusjonære gjør framgang blir det livsviktig for borgerskapet å spre falske «arbeiderpartiers» linjer i klassen. Derfor vil revisjonistene være et enda viktigere våpen for borgerskapet i framtida.

5. Hva betyr den objektive situasjonen for valgkampen?

I en slik situasjon som den vi har beskrevet er det ytterst gunstig å bruke valgkampen til å vise de strategiske linjene vi står for. Krisa og den internasjonale situasjonen må brukes til å vise at det kapitalistiske systemet er dødsdømt og at det er helt nødvendig med en sosialistisk revolusjon. Ut fra arbeiderklassens nære interesser går det fint å trekke en skarp demarkasjonslinje

mellom klassekamp på den ene sida og klassesamarbeidet til revisjonistene og sosialdemokratene på den andre.

SV/«NKP»s forræderi mot arbeiderklassen både nasjonalt og internasjonalt må brukes til å skolere folk i revisjonismens reaksjonære og pro-imperialistiske karakter.

De åpne fasciseringstiltaka avslører klassestaten, sosialdemokratiet og revisjonistene på hver sin måte, og det er lett ved enkle eksempler å vise klassebevisste arbeidere hvorfor de trenger AKP(m-l) og hvorfor de må stemme RV.

DEL III:

HVA GJELDER VALGET 1977?

1. Hva sier SV?

SVs formann, Berge Furre, har et svar på dette spørsmålet, som burde være lærerikt for dem som ennå har illusjoner om SV. I den tidligere nevnte valgavisa for SV, sier han «Korleis skal olje-Norge bli? Det er dette stortingsvalget til hausten gjeld. No kjem olje-pengane. Vi er snart det rikaste landet i verda etter folketalet. Kva slags Noreg skal dette bli? Vi kan snart bli eit slag sjølgodt mini-Amerika — med stor rikdom og stor arbeidsløyse, med svære inntekts-skilnader, med overbefolka byar og underutvikla distrikt, med sosial naud og kulturell fattigdom midt i all den materielle rikdom.»

Legg merke til dette. Stortingsvalget til høsten skal avgjøre om det vil være sosial nød i Norge. Det skal avgjøre om det skal bli slutt på landbrukskrisa og fraflyttinga. Det skal avgjøre om det fortsatt skal være arbeidsløshet i Norge.

Berge Furre stiller sjølsagt ikke spørsmålet om hvilken klasse som vil ha

makta i Norge uansett valresultatet. Han kan sjølsagt ikke si åpent at borgerskapet vil bli fratatt makta ved stortingsvalget i 77, for da ville han blitt møtt med hånlatter langt inn i sitt eget parti. Men han sprer illusjoner om at valresultatene kan gjøre slutt på *virkningene* av kapitalismen i Norge. For arbeidsløshet, landbrukskrisa og sosial nød er direkte resultater av kapitalens utbytting av lønnsarbeid.

Langre fram i intervjuet innrømmer han at det ikke blir noen sosialisme i den kommende stortingsperioden. Men han hevder fortsatt at stortingsvalget vil ha avgjørende betydning for de problema han stilte opp, fordi det «i denne fireårsperioden blir teke avgjerder som peikar langt ut over stortingsperioden fordi oljen for alvor kjem inn i økonomien. *Difor er dette kanskje det viktigaste stortingsval i dette århundret.*» (Furres utheving.)

Furre lover med andre ord at dersom mange nok stemmer på han og Nordli, så skal de sammen redusere virkninga av kapitalismens økonomiske lover. De skal avgjøre «korleis olje-Noreg skal bli». Han vil ha arbeiderklassen til å tru på at et kapitalistisk Norge uten arbeidsløshet, sentralisering, fraflytta utkanter og sosial nød. Et slikt luftslott har kapitalistene også lovt arbeidsfolk så lenge kapitalismen har eksistert. Men alle sosialister, alle virkelige sosialister, ikke slike som bare pynter seg med ordet sosialisme for å lure folk, de veit at så lenge det finnes kapitalisme, så vil arbeidsløsheten og alt det andre finnes.

Stort klarere enn det han har gjort kan ikke Furre få sagt at han ikke er noen sosialist eller marxist, men bare en alminnelig borgerlig bløffmaker.

2. Hva sier DNA?

Hovedtaktikken til DNA i valgkampen er enkel nok, «A-regjering etter

valget». De sier at det er viktig for arbeiderklassen å hindre at «de borgerlige» kommer til makta. De seier at ved å stemme DNA kan arbeiderklassen sikre at den får «sin egen» regjering. «De fagorganiserte får innflytelse» osv. osv. Om derimot DNA ikke får regjeringsmakta skal det bli mørke tider for arbeiderklassen. Det skal ifølge DNA bety at kapitalkreftene vil få fritt spillerom.

Hvordan virker denne propagandaen på arbeiderklassen i Norge? Etter alt å dømme har den ennå ei nokså sterk virkning, sjøl om den ikke overbeviser folk på samme måte som i 50-åra. Det vil si at mange arbeidsfolk i Norge som er svært misfornøyd med situasjonen i det kapitalistiske Norge, fortsatt oppfatter DNA som «det beste regjeringsalternativet». De tenker som så, 'riktignok er Kleppe & co korrupte pampere, men de er nå tross alt fra arbeiderbevegelsen, og det er jo ikke Willoch og Korvald'.

Men faktum er at ei «A-regjering» er ei b-regjering. DNA-regjeringa er like mye kapitalistisk som de andre partiene på Stortinget. Det er ikke Høyre, men DNA som har pumpa hundrevis av millioner kroner inn i Reksten-firmaet og Aker-konsernet. Det er ikke Høyre som har innført de kombinerte inntektsoppgjøra, der kapitalistene fritas for å gi lønnsstillegg, mens reallønna til arbeiderne skrur nedover. Det er «A-regjeringa» som har gjort dette. Høyre er sjølsagt enig med DNA i disse tiltaka for å øke profitten til kapitalistene. Men Høyre sjøl ville hatt svært vanskelig for å få til slike kjempefordeler for borgerskapet. Kan noen forestille seg at en statsminister Willoch ville greid å få arbeidsfolk til å godta slike kombinerte lønnsnedslag som det vi har vært vitne til de seinere åra? Det er bare DNA som kan klare å få til noe slikt. Hva skulle

borgerskapet gjort uten ei «A-regjering»? Det er i virkeligheten den beste regjeringa borgerskapet kunne ha under de nåværende forholda. Det er bare ei slik regjering som kan utsette den masseprotesten som må komme, mot den økte utbyttinga og undertrykkinga.

Det store stemmetallet til DNA tjener bare til å gi byråkratkapitalistene og arbeideraristokratene det argumentet at det kapitalistiske systemet i Norge har «støtte fra arbeiderklassen».

Uansett om det er ei DNA-regjering eller ei annen borgerlig regjering som sitter etter valget, så kan arbeidsfolk være sikre på at reallønna vil fortsette å gå nedover, politiangrep på arbeidsfolk i kamp vil bli hyppigere, husleier og daghjemspriser vil skyte i været. Dette kommer av at det kapitalistiske Norge synker djupere og djupere ned i den økonomiske og politiske krisa som kapitalismen sjøl har skapt. Det valget vil avgjøre er bare hvilken fløy av borgerskapet som skal ha ledelsen for alle disse angrepa på det arbeidende folket.

DNA er delvis avslørt for mange arbeidsfolk. Men ved hjelp av revisjonistene har de klart å opprettholde ei halvveis tru på «A-regjering er arbeiderregjering». Det har stor betydning for arbeiderklassen i Norge at denne myten avlives. Det vil frigjøre viljen til større kamper i klassen. Det som svært mange arbeidsfolk egentlig er klar over må agiteres så det sitter: «*A-regjering er b-regjering*», DNA-regjeringa er kapitalens regjering på linje med det ei annen borgerlig regjering ville være.

3. Men hva gjelder valget da?

De borgerlige partiene, enten de kaller seg «sosialistiske» eller ikke-sosialistiske, har det til felles at de påstår

Også i år vil den grunnfalske «sosialistiske» «ikke-sosialistiske» problematikken prege borgerskapets valgpropaganda. Her fra valgnatta i 1973.

at makta i samfunnet er avhengig av valget til høsten.

DNA sier at arbeidsfolk ved å stemme på dem kan oppnå «fortsatt arbeiderstyre», «trygge arbeidsplasser» osv.

SV sier at dersom SV og DNA får flertall sammen, så vil det blir «økt arbeidermakt og trygging av arbeidsplassene».

«NKP» sier at dersom «venstre-kreftene» får flertall kan de «skape et demokratisk samfunn og legge gunnen for sosialismen», få «større folkemakt» osv.

Høyre sier at de vil ha «større frihet for enkeltmennesket», «bekjempe byråkratiet», dersom de ikke-sosialistiske partiene får flertall.

Mellompartiene sier at hvis folk stemmer på dem og gir dem en plass på Løvebakken, så skal det enten bli «et bedre miljø», eller «vern om familien» e.l.

Alle disse partiene kaster seg altså ut i valgkampen for å forklare folk at de kan få det akkurat som de ønsker, bare de stemmer det eller det partiet. Alle disse partiene agiterer for at utfallet av valget har veldig stor betydning for samfunnsforholda i Norge. DNA, SV og «NKP» er særlig aktive i å forklare arbeiderklassen at den kan «demme opp for kapitalkreftene» og «fremme arbeidermakt» ved å stemme på dem.

Ingen av disse partiene forteller at uansett utfallet av valget så er det et borgerlig og kapitalistisk diktatur i Norge.

Ingen av disse partiene forteller at statsmakta ligger i borgerskapets hender og at den vil bli brukt mot arbeiderklassen uansett utfallet av valget.

Ingen av disse partiene forklarer at arbeiderklassen ikke har noen makt før den har knust den borgerlige staten og

oppretta sin egen, proletariatets diktatur.

Det er bare AKP(m-l) / Rød Valgallianse som river maska til side fra det falske borgerlige demokratiet og viser arbeiderklassen sannheten om det kapitalistiske diktaturet.

Det er bare vi som avslører at de grunnleggende krava til arbeiderklassen ikke kan innfris uansett hva den stemmer ved høstens valg.

Det er bare vi som avslører Stortinget som et redskap for borgerskapets undertrykking av arbeiderklassen og folket, og viser at det er nødvendig med en væpna revolusjon for at arbeiderklassen skal få makt.

Her går egentlig *hovedskillet* i norsk politikk. Det går mellom alle de borgerlige partiene, inkludert DNA, SV og «NKP», som støtter opp under borgerskapets diktatur på den ene sida, og den revolusjonære arbeiderbevegelsen med AKP(m-l)/RV i spissen på den andre sida.

Gjennom valget til høsten får vi vite hvem av de borgerlige politikerne som skal administrere kapitalismen på vegne av borgerskapet. Men valget kommer ikke til å gi verken trygge arbeidsplasser eller mer demokrati. Etter valget vil krisa i kapitalismen fortsette å kaste titusener av arbeidere ut i arbeidsløshet uansett om dem som er mest høyrøsta i å love «trygge arbeidsplasser» skulle få absolutt flertall. Etter valget vil de politiske oppsigelsene og den økte politivolden mot arbeiderklassen og ungdommen få enda større omfang sjøl om dem som lover «økt arbeidermakt» skulle komme inn i regjeringa. Dette veit arbeiderklassen, fordi det gjentar seg hver eneste gang. Men fortsatt har likevel flertallet av klassen og av massene illusjoner om at det kanskje skal blir litt bedre denne gangen. SV og «NKP» spiller en viktig rolle for borgerskapet

ved å opprettholde slike illusjoner, og bidra til å holde arbeiderklassen nede med parlamentariske lenker.

Den eneste betydninga valget kan ha under kapitalismen er å gi en grademåler på den politiske bevisstheten i massene. Hvordan stemmene fordeler seg mellom de borgerlige arbeiderpartiene og de andre borgerlige partiene vil gi et inntrykk av hva slags falske løfter som gjør inntrykk på massene for tida, hva slags strømninger borgerskapets propaganda har klart å piske opp. Dessuten vil stemmetallet på Rød Valgallianse vise hvor stor del av de progressive massene som er i stand til å bryte med illusjonene til de borgerlige arbeiderpartiene og ta skrittet over til å støtte ei revolusjonær plattform. Dette betyr at valget sjølsagt har ei viss betydning, men det har ikke den betydninga som borgerskapet og de borgerlige arbeiderpartiene påstår.

For de revolusjonære, for arbeiderklassen, vil det være av særlig stor betydning å tilføre SV og «NKP» nederlag i valget, fordi det vil svekke revisjonismens innflytelse i massene. På samme vis vil det ha betydning å øke oppslutninga om Rød Valgallianse, fordi det vil demonstrere den ubrutte framgangen som AKP(m-l) og de progressive massene har hatt i de siste åra. Det vil være et slag mot anti-kommunismen og den reaksjonære hetsen. Det vil være en demonstrasjon mot sosialimperialisme, imperialismen, revisjonisme og all annen reaksjon.

Derfor vil vi delta i valgkampen og bruke den som et middel til å spre den revolusjonære linja vår, avsløre det falske borgerlige demokratiet og særlig avsløre de arbeiderfiendtlige borgerlige arbeiderpartiene.

Sjøl om altså valget ikke vil bety noen endring av forholda til arbeiderklassen og det borgerlige diktaturet, og sjøl om valgkampen er et borgerlig valgsirkus,

så kan vi kommunister og revolusjonære bruke valgkampen til å spre vår revolusjonære linje i det arbeidende folket. Vi kan rive arbeidere og andre vekk fra de borgerlige arbeiderpartienes innflytelse og få dem til å slutte opp om den revolusjonære bevegelsen. Dette at folk f.eks. slutter å stemme SV og begynner å stemme RV vil være et konkret uttrykk for at de bryter med de borgerlige arbeiderpartiene.

I hovedsak vil vi ikke kunne oppnå ei slik utvikling av folk bare gjennom valgkampen. Det borgerlige propaganda-maskineriet er altfor sterkt til det. Men det har skjedd ei utvikling i den retninga i lang tid, som blant annet viser seg i at Klassekampen kan bli dagsavis, mens Ny Tid stadig blir mindre likt, sjøl av SVs egne medlemmer.

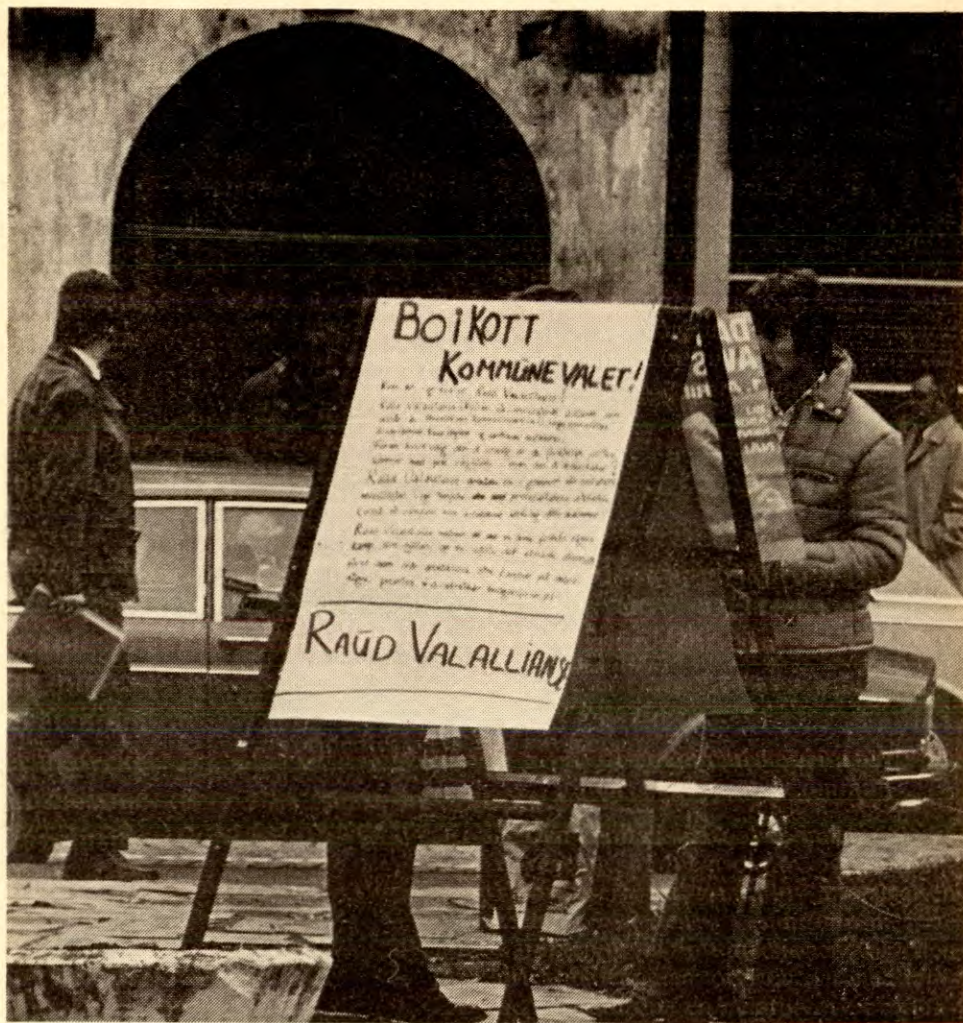
Denne utviklinga har kommet til uttrykk når streikende arbeidere har avvist å la seg lede av revisjonistiske pamper. Tusener og titusener av arbeidere og andre progressive handler stadig i mer samsvar med parolene og politikken til AKP(m-l). De har i praksis avvist revisjonismen. Gjennom valgkampen er det kommunistene og de revolusjonæres oppgave å hjelpe disse arbeidsfolka med å sammenfatte sine erfaringer, slik at de innser at de også må ta et brudd med revisjonistene og sosialdemokratene ved valgurnene.

Det vi kan oppnå gjennom valgkampen er å overbevise alle de klassebevisste arbeiderne og andre progressive som er enige i AKP(m-l)/RVs linje på mange punkter, om at de nå skal ta skrittet over til å støtte oss i valg. På denne måten kan vi bygge ut og styrke den revolusjonære bevegelsen gjennom valgkampen.

Ved valget i 1975 hadde AKP(m-l) gjort opp med den feilaktige høyrelinja som fikk prege valgkampen vår i 1973. Dette betydde klare framskritt for oss.

Men i iveren etter å ikke være «høyre» var det en del kamerater som slo over til en annen form for opportunisme. De forvrengte den riktige tesen om at valgkampen i første rekke er ei anledning til revolusjonær propaganda, til at «vi bryr oss ikke om å få stemmer». Dette virka hemmende på arbeidet med å gå ut og vinne folk til å bryte med opportunistene i valget.

I årets valgkamp skal vi ikke lære av begge disse erfaringene. Vi skal føre en stor prinsipiell kamp mot borgerskaps diktatur og de borgerlige arbeiderpartiene, samtidig som vi ikke skal være sekteriske. Vi skal nå breitt ut i de progressive massene, og vi skal gå i nærkamp med de borgerlige politikerne slik at massene ser at de har grunn til å ha tillit til oss. Vi skal ta opp de nære livsinteressene til det arbeidende folket og vise hvordan kampen for dem er nært knytta til den riktige strategien vi står for. Vi skal særlig rette arbeidet vårt inn på arbeiderklassen for å øke oppslutninga blant den klassen som må være ryggraden og spydspissen i den revolusjonære kampen. Vi skal også legge vekt på å vinne oppslutning i den progressive kvinnebevegelsen og styrke oppslutninga vår blant ungdommen. Revisjonistene har hittil klart å framstille seg som talerør for deler av den progressive kvinnebevegelsen, samtidig som de gang på gang har forrådt krava om sjølbestemt abort og gratis daghjem. Den revisjonistiske innflytelsen i den progressive kvinnebevegelsen skader kvinnekampen, og det er vår oppgave å redusere denne innflytelsen mest mulig. Vi veit at AKP(m-l)/RV har stor sympati blant ungdommen for sin uredde kampstil og for sin kamp mot byråkratene og mot politivolden. Men samtidig er det klart at det er altfor store deler av ungdommen som ikke får kjennskap til vår linje i dag. Det må

RV-aktister må prege bybildet, med en aktiv valgkamp, her fra kommunevalget i Ålesund 1976.

være vår oppgave å bruke valgkampen til å komme ut til disse ungdommene og tale om vår revolusjonære politikk i et språk de skjønner.

Foreløpig ser det ut til at NRK vil stå hardt på å utelate RV fra valgsendingene i radio og TV. Borgerskapet ønsker sjølsagt å bygge opp det falske «kom-

munistpartiet» «NKP» som ei motvekt mot AKP(m-l), derfor gir NRK dem en plass i sola. Vi skal sjølsagt ikke finne oss i ei slik behandling. Vi må protestere mot den og forlange å bli representert. Men om vedtaket blir opprettholdt, skal vi bruke det til å avsløre klassestaten og hulheten i det borgerlige demokratiet.

Vi skal svare på utelukkinga fra radio og TV ved å synes på alle gater og plasser. Vi skal ta initiativet til mange konfrontasjoner, særlig med de borgerlige arbeiderpartiene. Vi skal delta på slike møter i fagforeninger og masseorganisasjoner. Slik skal det arbeidende folket få kjennskap til RVs politikk, sjøl om vi ikke kommer på skjermen. NRKs groteske oppheving av våre demokratiske rettigheter bør alle klassebevisste arbeidere og progressive se som en ekstra inspirasjon til å kjempe for større oppslutning om RV-listene i valget. Om vi skal ha noe taktisk mål på innsatsen vår, må det bli å slå «NKP». Dette vil gjøre NRK-boikotten til skamme og det vil være et hardt slag mot den moderne revisjonismen. Tru ikke at dette er noen lett målsetning. «NKP» er riktignok et lite og udugelig parti. Men

«NKP» er ikke skikkelig avslørt for sin reaksjonære politikk mot arbeiderklassen og for borgerskapet og sosialimperialismen. Dette er det vår oppgave å gjøre. Vi må også huske på at NRK og borgerpressen vil bygge opp «NKP» til en viss grad. Derfor krever et slikt taktisk mål at alle RV-sympatisører gjør en stor innsats for å vinne sine arbeidskamerater og sine venner for RV. På den måten kan også valgkampen føre til utbygging av Klassekampen, av partiet og hele den revolusjonære bevegelsen. Valgkampen er derfor en viktig kampanje.

FRAM FOR EN REVOLUSJONÆR
VALGKAMP MOT BORGER-
SKAPET, IMPERIALISMEN OG
OPPORTUNISMEN. STYRK RØD
VALGALLIANSE.

H. G.

SV — ET BORGERLIG PARLAMENTARISK PARTI

SV prøver å framstille seg som et «venstrealternativ» i forhold til DNA. Denne artikkelen påviser at revisjonismen representerer borger­skapets politikk i arbeiderklassen og derfor aldri kan bli hverken «venstre» eller noe alternativ til DNA. Den viser hvordan dette gir seg utslag i pro-imperialistiske linjer, sabotasje av arbeiderklassens kamper. Og at SV-ledelsen spiller rollen som konsekvente støttespillere for borgerskapets DNA-regjering både på Stortinget og i massekampen.

SV ble etter valget i 1973 representert med ei relativt stor stortingsgruppe. De 16 representantene hadde titusener av arbeidsfolk bak seg som stemte på SV fordi de regna med at dette var et alternativ til DNA. Det er en kjensgjerning at denne strømmen har snudd. SV er svekket og er etter store indre stridigheter en blek skygge av den oppskrytte «venstresamlinga» fra 1973. Dels har de indre fraksjonskampene svekka SV organisatorisk, men det viktigste er likevel at de har lagt seg på politiske linjer som de fleste progressive har vanskelig for å forsone seg med. SV sjøl forklarer sin tilbakegang bare ut fra de indre kampene i partiet som måtte rase til enhver tid. Progressive som er blitt skuffet over SV må gå adskillig djupere og se på *karakteren* av SV som parti, for å finne ut hvorfor det aldri kan bli noe alternativ til sosialdemokratiet.

SV ble danna som ei samling av ulike revisjonistiske og reformistiske strømninger. Gamle SF, AIK-utbryterne fra DNA og NKPerere representerte hver på sin måte ulike opportunistiske retninger som stod i uforsonlig kamp mot den revolusjonære linja som den marxist-leninistiske bevegelsen var aleine om å forsvare. Dette gjaldt både i synet på strategiske spørsmål som væpna revolusjon og proletariatets diktatur, synet på antiimperialistisk arbeid, streikekamper osv. SV var derfor slett ingen «nyskaping», men en prinsipløs allianse av ulike borgerlige strømninger, som svingte seg opp på et reelt ønske i arbeiderklassen om et progressivt og revolusjonært alternativ til sosialdemokratiet. Mange vendte ryggen til DNA etter å ha mistet tilliten til og tålmodigheten med dette partiet som i en mannsalder har sveket i klassekampen og kampen for

Jubel i SV-leiren valgnatta 1973, i dag er partiet preget av splittelse, motgang og politisk forrâttelse.

sosialismen, og som attpåtil gikk i spissen for billigsalg av norsk sjølrådere. Disse er igjen blitt skuffet, nok en gang har de lånt sin tillit til falske arbeiderledere som løper fra løftene sine med en gang de sitter trygt på Stortingstaburetten. Mange er gått i passivitet, mens andre har skjont karakteren av all borgerlig «arbeiderpolitikk» og slutta opp om den revolusjonære bevegelsen. Flere vil følge etter når kampen viser dem hvem som er venn og fiende.

OPPORTUNISMEN: BORGERSKAPETS INNFLYTELSE I ARBEIDERKLASSEN

Det er fortsatt sånn at mange blir forbauset hver gang de oppdager at SV sviker og stiller seg på feil side i kampen.

Dette vil de fortsette med helt til de ser at denne linja har et materielt og objektivt grunnlag og at de med nødvendighet må forsvare borgerskapets klasseinteresser. Da vil de ikke lenger rive seg i håret av fortvilelse, men heller nikke gjenkjennende når Hans Ebbing hylter sammen med Paul Thynnes mot AKP på Libertasmøte. De vil skjønne hvorfor Bjørgulv Froyn angriper streikestøttekomiteene og Berge Furre deltar i det imperialistiske hylekoret mot revolusjonen i Kampuchea. Da vil det også bli en naturlig del av helheten at samvittigheten til Otto Hauglin betyr mer for SV enn kvinnenens hundreårige klassekrav om sjølbestemt abort. osv.

Å skjønne den marxistiske teorien om de borgerlige «arbeider»partiene er kort og godt å skjønne at revisjonismen er borgerskapets politikk i arbeiderklassen.

Opportunismen i arbeiderbevegelsen har eksistert like lenge som klassen sjøl. Borgerskapet har alltid lansert sine egne politiske retninger skjult bak røde fraser for å føre kampen på avveier. Nettopp fordi arbeidere aldri vil få tillit til de åpne borgerlige partiene som åpenlyst representerer den herskende klassen, som f.eks. Høyre, har borgerskapet dannet sine egne partier i arbeiderklassen fordekt som «arbeider»partier, som ikke skal ha noe annen funksjon enn å føre arbeiderklassen bak lyset for å opprettholde borgerskapets makt. Nettopp fordi arbeiderklassen i krisetider trekkes mot de revolusjonære alternativene og får økt tillit til det kommunistiske partiet, blir det SV's særegne rolle som et revisjonistisk parti å ikke sin borgerlige politikk «marxistiske» fraser samtidig som de fjerner alt revolusjonært innhold i marxismen. Lenin har sagt det slik: «Hvor som helst der marxismen er populær, vil dette politiske strømdraget, dette borgerlige «arbeiderpartiet», sverge ved navnet Marx.» Den sosiale basisen til opportunistene, også i SV, ligger utafør arbeiderklassen og har interesser som står i motstrid til den. Lenin påviste at imperialismens epoke la grunnlaget for en utstrakt grad av bestikkelser til et privilegert sjikt arbeideraristokrater som han karakteriserte slik:

«Dette laget av borgerliggjorte arbeidere, eller arbeideraristokratiet, som er helt spissborgerlige i levemåten sin, når det gjelder størrelsen på inntektene sine og i hele livssynet sitt, er den viktigste støtta til Den andre internasjonale, og i våre dager den viktigste sosiale (ikke militære) støtta for borgerskapet. For de er de virkelige *agentene til borgerskapet i arbeiderklassens bevegelse*, arbeiderløytnantene til kapitalistklassen, virkelige kanaler for reformisme og

sjåvinisme. I borgerkrigen mellom proletariatet og borgerskapet tar de uunngåelig, og i et betydelig antall, side for borgerskapet, for 'Versaillerne' mot 'kommunardene'». (Fra forordet til den franske og tyske utgaven av Imperialismen s. 53 Oktober forlag)

Nettopp den type arbeideraristokrater er et viktig innslag i SV og har en avgjørende innflytelse over de politiske linjene. Det er i lys av dette vi må se den kjente SV-politikeren og klubbformannen på Tromsø skipsverft Asmund Hansen, som går i spissen for «fei- dem ut» kampanjer og politisk trakassering på sin egen arbeidsplass. Den intense kampanjen til de lokale SV-lederne i Odda for å knekke Zinkenstreiken er uttrykk for det samme. Disse går bedriftsledelsens ærend og saboterer de lokale kampene mye mer effektivt enn det bedriftsledelsen sjøl kunne klart.

FINANSIERT AV BORGERSKAPET.

Borgerskapets stat er den viktigste finansieringskilden til SV. 5 — 6 millioner årlig pumper staten inn i partiapparatet i form av rein partistøtte. I tillegg kommer pressestøtte, statsannonser, bevilgninger til studievirk-somhet osv. Det å basere virksomheten sin på almisser fra borgerskapets stat er i seg sjøl uttrykk for en politisk linje som er uforenlig med revolusjonære perspektiver. En annen sak er at borgerskapet sjølsagt på en eller annen måte ville satt en stopper for disse bevilgningene dersom SV hadde utgjort noen reell trussel. Men SV kan nok ta det med ro, herskerklassen regner sikkert dette som vel investerte penger for å få spredd mest mulig anti-kommunisme bak røde fraser.

Derimot kan det bli et problem for SV at oppslutningen deres stadig synker.

Det innebærer som kjent at også penge- støtten blir mindre. Det er vel derfor beretninga til forrige landsmøte antyder visse betenkligheter ved det å være totalt avhengig av staten og signaliserer høyere kontigenter og valgkampinnsamlinger. Innsamlingene som SV har hatt tidligere burde ikke gi ledelsen for stor grunn til optimisme og vi skjønner godt menige SVeres betenklighet i forhold til å sjøl skulle finansiere den reaksjonære politikken til partiet.

Når AKP(m-l) hevder sin teori om oppportunismen og de borgerlige arbeiderpartiene, pleier SV å hevde at vi bare bruker skjellsord, at vi nærmest stempler alle SV-velgere/sympatisører som «borgerskapets lakeier». Slik prøver de bevisst å rette søkelyset bort fra seg sjøl og det faktum at det ikke er arbeiderklassen, men borgerskapet som holder partiet deres oppe, og at de sjøl er arbeideraristokrater som ikke har noe til felles med arbeiderklassen. De vil helst ikke snakke om at stortingsrepresentantene deres tjener mye over 100 000 kr., og at de sjøl aktivt gikk mot et forslag på forrige landsmøte om at lønna til partifunksjonærer skulle være i samsvar med gjennomsnittslønna til industriarbeidere. I stedet prøver de å fremstille det som om det er AKP(m-l)s linje å henge ut arbeidsfolk som sympatiserer eller stemmer på SV.

Tvert imot er det nettopp AKP(m-l)s linje å skille skarpt mellom de virkelige arbeideraristokratene i SV-ledelsen og de vanlige medlemmene og sympatisørene som er ført bak lyset av revisjonistenes demagogi.

Det at vi foretar et slikt skille betyr *ikke* at vi mener at det er et grunnleggende skille mellom de ulike strømningene og klikkene innad i SV. AKP(m-l)s nye prinsippprogram sier følgende om det:

«Men sams for *alle* straumdrag, klikkar og «løynlege» fraksjonar i SV er at dei stør «den fredelege og parlamentariske vegen til sosialismen». Alle grupper i leiinga er for klassesamarbeid. Alle er for støtte til DNA-LO-toppene. Frå stortingsvalet i 1973 var SV ei naudsynt parlamentarisk støtte for DNA-regjeringa, og såleis ikkje eingong formelt noko borgarleg «*opposisjonsparti*» til monopola si regjering! *Heile SV-leiinga stør utviklinga av den statsmonopolistiske kapitalismen og kallar dette «sosialisme». Same om SV-leiarane organisatorisk har brote med DNA og «NKP», så har dei aldri vore i nærleiken av eit politisk brot med den sosialdemokratiske og revisjonistiske politikken.»*

STATSKAPITALISME ER LIK SOSIALISME

I likhet med DNA påstår SV at de er for sosialisme og at dette er deres endelige mål. Når da deres oppgave er stikk motsatt, nemlig å opprettholde utbyttinga og lønns-slaveriet, blir de igjen stilt overfor et uløselig problem. Hvordan opprettholde å forsvare kapitalismen samtidig med å gi inntrykk av at de egentlig er imot? Dette løser de ved å spille videre på den utslitte og grunnfalske teorien til sosialdemokratiet om at statsdrift og styrking av statsmonopolkapitalismen er identisk med sosialisme. Når krisa i kapitalismen skjerpes vil SV i stedet for å mobilisere arbeidsfolk til kamp, ile støttende til og kreve at staten skal ta over det synkende skipet. I tråd med denne linja la SV fram følgende oppskrift på hvordan borgerskapet skulle løse krisa i finansdebatten i Stortinget 5/11—1975:

«Myndighetene har ikke kontroll over investeringene i industrien, — de har

ikke kontroll over kapitalismen. I en slik situasjon, blir det nødvendig å finne fram til såkalte «nye virkemidler» slik at man kan greie styringen bedre. Høyrekreftene og arbeidskjøperne er sterkt interessert i dette, men vil ikke røre ved storkapitalens maktposisjon. Alternativet blir å forsøke å få kontroll over arbeidsfolks lønninger.

Som et alternativ til regjeringas politikk pekte SV bl.a. på:

1. Utenrikshandelen må underlegges offentlig kontroll og etter hvert overtas av statlige eksportorganer.
2. Store konserner og nøkkelbedrifter må nasjonaliseres.
3. Bank- og kredittvesenet må nasjonaliseres.
4. Bedriftsdemokratiet må bygges ut slik at de ansatte og det offentlige sammen får flertall i bedriftenes styrende organer.

Disse tiltaka er nødvendige for å skaffe seg kontroll over omfanget av, arten av og lokaliseringen av produksjonen og investeringene her i landet, og for å sikre trygge arbeidsplasser og å beherske prisproblemet.» (*Hva sa vi*, SO, s. 12.)

Denne resepten for å løse kapitalismens krise, er ikke spesielt oppsiktsvekkende. Utallige kapitalister har skjønt poenget med å be staten om hjelp når profitten deres er trua og spekulerer bevisst i det. Det såkalte «Garantiinstituttet» er nettopp oppretta av staten for å pumpe midler i konkurstrua næringer. Hilmar Reksten sikret seg millioner i støtte på denne måten. Når sementmonopolet NORCEM tilbyr staten representant i sitt styre, gjør de sjølsagt det fordi de regner med å tjene på det. Det demonstrerer samtidig hvor hul SVs påstand er om at statlig inngrep sikrer noen som helst kontroll over produksjon og investering til fordel for arbeiderklassen.

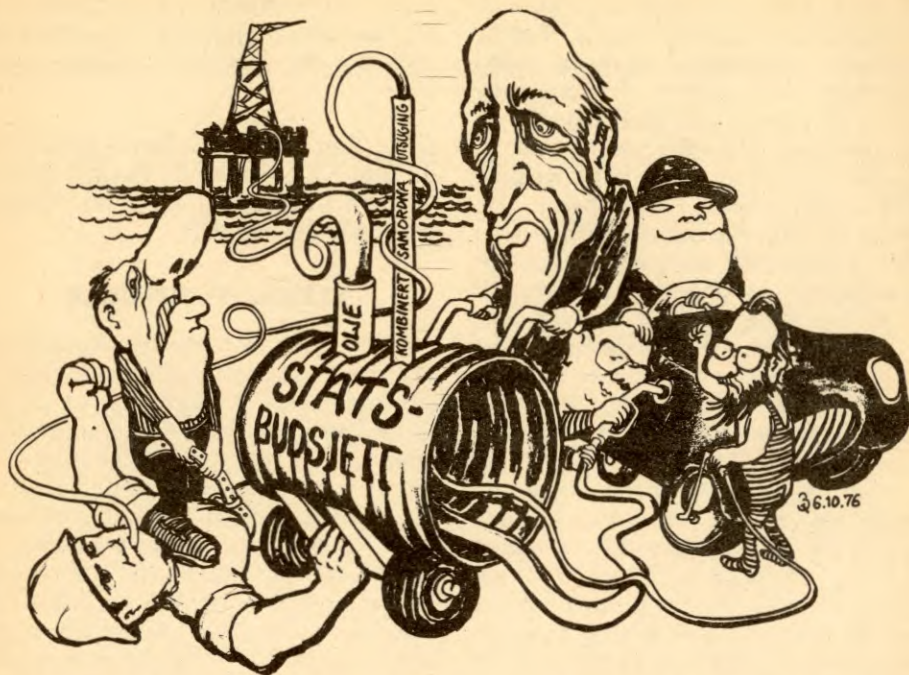
Krisa i Tandberg-konsernet er også meget anskueliggjørende i så måte. Når konkursen trua tilbød staten seg å sikre fortsatt produksjon på betingelse av at det ble gjennomført omfattende rasjonaliseringer. Resultat: 350 skal sparkes i løpet av kort tid, hvor ble det av SVs trygging av arbeidsplassene?

Alle marxister veit at så lenge produksjonsforholda er basert på kjøp og salg av arbeidskraft vil utbyttingsgraden være like stor sjøl om staten står som eier av virksomheten. Eller vil kanskje SV påstå at det ligger en grunnleggende forskjell i det å jobbe ved en statsdrevet virksomhet som f.eks. Jernverket i Mo i Rana framfor en privateid fabrikk. Vi tror at arbeiderne ved Jernverket ville være de første til å protestere mot en slik latterlig påstand.

Det er alltid den herskende klassen som behersker statsapparatet. Derfor må arbeiderklassen knuse borgerskapets stat gjennom en væpna revolusjon og opprette sitt eget diktatur, først da vil statsdrift kunne tjene arbeiderklassen. Inntil den tid kommer vil det bare være et taktisk spørsmål å kreve statlig overtaking og nasjonalisering i de tilfeller det kan svekke imperialismens grep over Norge, f.eks. i oljeindustrien. Dette er noe ganske annet enn SVs illusjonsmakeri om å «frata kapitalkreftene makt» ved å la staten overta, og innbille arbeidsfolk at de blir noe tryggere av den grunn.

SIKRESTE STØTTESPILLERE FOR DNA-REGJERINGA

I seiersrusen etter valget i 1973 slo Finn Gustavsen allerede valgnatta fast det som er blitt SVs generallinje på Stortinget: SV skulle som en hovedregel støtte DNA-regjeringa, begrunnelsen var at det var bedre med en «arbeider»-regjering enn en borgerlig. Dette gjen-

Som støttespiller til DNA er det viktig for SV å berge gjennom statsbudsjettet, slik illustrerer «Klassekampens» tegner det.

speiler klart SVs grunnleggende holdning til DNA som de har gjentatt utallige ganger og som de også har gjort til sin linje foran høstens stortingsvalg. Reidar Larsen sier i Oslo SVs valgavis:

«SVs holdning er klar og uforandret. Vi vil hindre borgerlig regjering og støtte dannelsen av en Arbeiderpartiregjering. Om vi skal unngå et borgerlig flertall i Stortinget etter valget avhenger av at SV kraftig styrker sin stilling igjen...»

SV hevder altså at det som har vært borgerskapets viktigste parti og sikreste garantist for å opprettholde sitt diktatur de siste 40 åra, er et «arbeiderparti». De kaller den regjeringa som har ansvaret for alle de groveste framstøta som er gjort mot arbeiderklassen de seinere åra for ei «arbeiderregjering». NATO-medlemskap, Ja til EF og opprørspoliti mot

streikende arbeidere er bare små stikkord i ei lang og svart merittliste som disse «arbeideriederne» til SV har ansvaret for. Bildet blir riktignok litt klarere når vi veit at SV liker å smykke seg sjøl med betegnelsen «den andre hovedstrømningen i arbeiderbevegelsen». Det er jo riktig at de utgjør to borgerlige hovedstrømninger og vi er viss på at stadig flere arbeidsfolk nekte å la seg føre bak lyset selv om de plasserer svære reklameskilt med «arbeiderpolitikk» på den råtnete politikken sin.

Det som egentlig har skjedd er at SV er blitt sittende som garantist og medansvarlig for DNA-regjeringas politikk på Stortinget. I enkelte saker der SV tilsynelatende har en annen linje enn DNA, fremmer de ofte egne forslag.

Når disse så blir nedstemt, stort sett mot SVs egne stemmer, er hovedregelen at de stemmer subsidiært sammen med regjeringa. Slik hjelper de regjeringa med å få i havn kinkige budsjetter og proposisjoner. På denne måten har de garantert bevilgninger til både Kleppepakker og statens voldsapparat. Da hjelper det fint lite om de i ord er mot både kombinerte oppgjør og NATO-medlemskap, når de sjøl aktivt bidrar til å finansiere begge deler. Dette har ført til at SV er blitt totalt på defensiven og at DNA kan presse dem til nær sagt hva som helst. Dette har vist seg i sine mest ekstreme former de gangene regjeringa har vært trua av kriser og det nettopp er SV som har redda skinnnet deres. I den såkalte Alcan-saka for et par år siden sprakk SV-gruppa og Finn Gustavsen gikk ut for å redde regjeringa. I «Brevsaka», der industriministeren unnlot å opplyse Stortinget om økning i oljeutgiftene med 10 milliarder kroner, var det SV som hindra regjeringa i å bli kasta. Defensiven har og ført til at SV år etter år er blitt diltende etter DNA i 1. maitog som i det store og hele har vært reine partitog for DNA. Også i år gikk de mange steder under hovedparoler som den i Trondheim: «Fortsatt arbeiderstyre og A-regjering». I Oslo er de riktignok blitt fullstendig vist ryggen av DNA som på sjølstendig vis vil markere valgåret, mens SV surmulende må lage sitt eget valgkamptog.

«Regjeringsparti uten ministre» er en dekkende betegnelse for den politikken SV fører. Det er det de har gjort til sin politiske hovedlinje. De oppsummerer det slik i beretninga si til landsmøtet i år:

«SV står likevel fast på den grunnholdning at det flertallet SV-gruppen i Stortinget skaper skal gi Arbeiderpartiet regjeringmakten. I dette ligger den erkjennelse at en regjering av borgerlige

partier representerer en større fare for at det blir drevet gjennom en politikk på tvers av det arbeidende folkets interesser.»

Dette gjør at den viktigste forskjellen mellom SV og de andre borgerlige partiene på Stortinget er at SV ikke engang er et opposisjonsparti.

STREIKESABOTØRER

SV liker ofte å framstille seg sjøl som «forsvarere av arbeidsfolks kamp». I valgkampavisa si i Oslo har de en artikkel som frekt heter «SV støtter folk i streik». Her tillegger de nærmest SV æren for at bryggearbeiderne tidligere i vinter vant en stor seier. I artikkelen heter det bl.a.: «... særlig berømmet de SV-formannens innsats for å få stoppet den motbydelige bruken av politi mot arbeidere». Hva var så sannheten om denne streiken? Bryggearbeiderne vant en heroisk seier nettopp fordi de stolte på seg sjøl og sin egen styrke mot alle gode «råd» fra borgerlige arbeiderledere i bl.a. SV som nektet å støtte de streikende i Oslo Samorg. Det var ved å basere seg på støtte i klassen og fra streikestøttekomiteer og progressive over hele landet de vant. De trua med å mobilisere 2 000 aktivister til å demonstrere sammen med seg mot politivolden, det var det som fjernet politiet fra brygga og slett ikke Berge Fures lille fjert fra Stortinget. La oss rekapitulere hva Fure egentlig sa på Stortingets talerstol:

«Dei streikande hevdar med styrke at dette er ein lovleg streik. Likevel er det tydeleg nok med ein telefon frå eit rederi for å få politiet til å gripa inn mot dei streikande og verne om streikebrytararbeid. Slikt er etter mitt syn ei skam i eit land der arbeidarrørsla har regjeringmakt.»

Dette sa han altså før streiken faktisk

ble dømt ulovlig. Når klassesdommen i arbeidsretten ble fellende, falt faktisk hovedpoenget hans bort, og hva da? Bli politiets overgrep mer lovlig og forståelig av den grunn, lærer Furre noe mer om «arbeiderregjeringa» si etter dette? Måten SV har oppsummert streiken på tyder ikke på det.

I streiker som denne, der støtten i arbeiderklassen er overveldende, tør ikke SV annet enn å støtte i ord, mens de i praksis saboterer så godt de kan. Like ofte velger de taktikken med å prøve å tie streiker i hjel eller gå åpent mot dem. Linjegodsstreiken er et eksempel på at SV åpent og utilsørt gikk mot streiken. De sendte medlemmene sine hemmelig direktiv om ikke å støtte streiken, noe som ble dokumentert i beretningen til SVs landsmøte i år. Etter streiken uttalte

Furre at den var ei «gavepakke til høyresida i fagbevegelsen» og hetset de streikende mer åpent enn det Aspengren sjøl turte. De streikende pakistanerne ved Norsk Campignon og arbeiderne ved Hustads fiskematfabrikk i Trondheim hører også med til dem som har fått føle SV-ledelsens åpne sabotasje. I Odda valgte de lokale SVerne å støtte streiken i begynnelsen mens de gjennom buskagitasjon angrep i lokalavisa og gjennom kommunestyrerepresentanter og lokale arbeideraristokrater gjorde sitt beste for å knekke kampen. Etter dette meldte da også to av streikelederne seg ut av SV.

Det er også mange andre eksempler på at streikesabotasjonen møter motstand i egne rekker. I fjor høst ble fem medlemmer av SVs faglige utvalg suspendert

Streikevakter på brygga ble møtt med politiangrep. Berge Furre sa på Stortinget at det var ille å bruke politi: «Streiken var jo ennå ikke dømt ulovlig».

fordi de var grunnleggende uenige i den faglige politikken til SV og fordi de støtta streikekamper som SV-ledelsen gikk mot. Tre av disse som ville levere sin egen beretning om den faglige politikken og spre den i partiet til diskusjon, ble nektet dette. Å støtte arbeiderklassens kamp er tydeligvis noe man bør være forsiktige med i dette «arbeider»-partiet.

Når man ser hvordan de behandler egne medlemmer som ønsker å støtte kamper i arbeiderklassen er det ikke å undres over at folk utafør blir angrepet enda mer desperat. Det har streikestøttekomiteene fått merke. Sjøl om de streikende arbeiderne i alle de viktige streikekampene har framheva komiteenes avgjørende rolle i kampen, velger sjølsagt SV aktivt å motarbeide dem. De stiller her i godt selskap med bl.a. DNA-sekretær Leveraas, sjøl om nest-leder, faglig formann og nr. 2 på Stortingslista i Oslo, Bjørgulv Froyn under Zinkenstreiken valgte et enda mer egnet forum for sine angrep. Det var nemlig bedriftsledere i Bergen som fikk gleden av å høre Froyn øse edder og galle over aktivister med innsamlingsbøsse over hele landet. Klassekarakteren til disse «borgerlige arbeiderlederne» er åpenbar, bortforklaringer eller unnskyldninger finnes bare ikke.

PRO-IMPERIALISTER

I stemningsfulle øyeblikk og foran valg pusser SV gjerne litt på fasaden og kaller seg anti-imperialister. Faktum er imidlertid at de har sabotert all anti-imperialistisk kamp. Det hører med til sjeldenheten at SV tar initiativet til eller deltar i anti-imperialistiske demonstrasjoner og markeringer. Når de først gjør det, skjer det alltid på et tivolsomt grunnlag. Et eksempel på det er markeringene som fant sted foran NATO's ministerrådsmøte i Oslo i fjor sommer. SV del-

tok sjølsagt ikke i den kraftfulle demonstrasjonen som krevde Norge ut av NATO, og som retta seg mot *begge* supermaktenes krigsforberedelser. I stedet hadde de sitt eget tog som var så utvanna at det ikke engang krevde Norge ut av NATO.

En lignende tendens finner vi i oppropet for det såkalte «Sosialistiske arbeiderenhet 1. mai», som var SVs 1. mai-opplegg etter at DNA viste dem den kalde skulder. Blant hovedparolene finner vi to internasjonale paroler: «Stans kapprustinga — oppløs blokkene», og «Sør-Afrika, Chile, Palestina, Vietnam — samme fiende — samme kamp». For det første nevner de overhodet ikke at det er imperialismen som er fienden og for det andre brennemerker de sjølsagt heller ikke de to supermaktene som hovedfienden. SV har iallefall tidligere *i ord* markert seg mot USA-imperialismen, sjøl det er de dristige nok til å utelate fullstendig. Den første av parolene er dessuten tatt rett ut av det vokabular Bresjnev bruker for å skjule Sovjets krigsforberedelser. Alle virkelige anti-imperialister veit at det ikke er *kapprustinga* som skaper krigsfaren. Det er den skarpe imperialistiske rivaliseringa mellom Sovjet og USA om verdensherredømmet som er grunnlaget for opprustinga.

Når de unnlater å peke på det er det sjølsagt fordi SV sjøl støtter Sovjet. Selv om denne støtten ikke er like åpen og utilsørt som hos «NKP», er den likevel klar nok og ble markert enda tydeligere på årets landsmøte i SV. Her ble det fatta et vedtak som skamrosar Sovjet ved å hevde at «terrøren er avskaffa» og at «folket har fått større demokratiske rettigheter», videre at «arbeiderklassen er sikret mot arbeidsløshet og har større sosial trygghet enn arbeidere i de kapitalistiske land». Enten SV velger den åpne linja med å hylle Sovjet som et

sosialistisk land eller prøver seg med fikse teorier om «overgangssamfunn» er det viktig å slå klart fast at de står last og brast med en aggressiv imperialistisk supermakt som forbereder seg på verdenskrig og krig mot Norge. Det er i denne forbindelse verdt å merke seg at en åpen Bresjnev-tilhenger som den tidligere «NKP»-formannen Reidar T. Larsen har fått en framtrædende rolle i SV som parlamentarisk leder. I et hefte som «Sosialistisk Opplysningsråd» har gitt ut om sikkerhet og forvarspolitik, synger Reidar Larsen i kor med Kremherskerne:

«Sovjet-unionen og de andre sosialistiske lands holdninger i den anti-imperialistiske kamp og i kampen for nedrustning og avspenning er avgjørende, og det må bestemme vårt eget forhold til dem.» Samtidig fører han fram åpen hets mot Kina.

Med en slik parlamentarisk leder er det ikke det minste rart at SVs stortingsgruppe har ført en så gjennomført pro-imperialistisk politikk.

For det første har de konsekvent stemt for bevilgninger til det norske militærapparatet og dermed åpent støttet NATO og USA-imperialismen. Etter det siste landsmøte har de riktignok lagt seg på ei «ny» linje, men det er viktig å slå fast at det er en moderering og ikke innebærer noe prinsipielt brudd med deres tidligere praksis. De står fortsatt langt fra det revolusjonære prinsippet: Ikke et øre til det borgerlige militærapparat.

De har utmerka seg ved aldri å rette søkelyset på Sovjets annekasjoner av norsk havområde i Barentshavet eller provokasjoner og intriger på Svalbard. Tvertimot angriper de AKP(m-l) for «nasjonalisme» når vi som eneste parti peker på provokasjonene og mobiliserer mot dem.

Stortingsgruppa med Finn Gustavsen

i spissen har og benyttet Stortingets talerstol til åpent forsvar for sosialimperialismens aggresjon i Angola. Vi siterer:

«Gustavsen var overrasket over at det gjøres så stort nummer av at det deltar kubanere sammen med frigjøringsbevegelsen MPLA i Angola. Kritikerne kaller det innblanding i borgerkrigen, men MPLA-myndighetene hevder at det ikke er noen borgerkrig, men en invasjon utenfra.» («Hva sa vi» s. 17.) Hvis vi rekapitulerer kort, husker vi at over 10 000 kubanske soldater og hypermoderne våpen fra Sovjet ble pumpa inn i Angola på et tidspunkt da portugiserne faktisk var nedkjempa. Innblandinga hadde ingen annen funksjon enn å splitte de tre frigjøringsbevegelsene og framkalle en borgerkrig. De kubanske soldatene var lydige redskaper for sosialimperialismens ekspansjonisme, det blir klarere for stadig flere ettersom tropene forblir i Afrika og bl.a. også deltar i aggresjonene mot Zaire. SV lukker øynene for dette og går imperialismens ærend.

Hykleriet deres kommer åpent til uttrykk i valgvisa deres for Oslo, der de påberoper seg å støtte frigjøringsbevegelsene. Her hevder de at Det sørlige Afrika og Midt-østen er brennpunktet for kampen mot imperialismen. Vi har allerede påvist hvordan denne erkjennelsen gir seg uttrykk i støtte til imperialismen i Afrika, hva så med Midt-østen? SV hevder at det støtter palestinerne kamp, hvordan kommenterte de så den seierrike resolusjonen som ble vedtatt i FNs hovedforsamling som fordømte sionismen som rasisme og ga full støtte til det palestinske folkets kamp? Vi siterer Berge Furre fra Stortingets talerstol 17/11/75:

«FNs resolusjon om sionisme og rasisme har vore kritisert — og med rette. Det er ikkje grunnlag for å stemple

I SV MEISLAR VI
UT EIT PROGRAM

PÅ MARXISTISK
GRUNNLAG

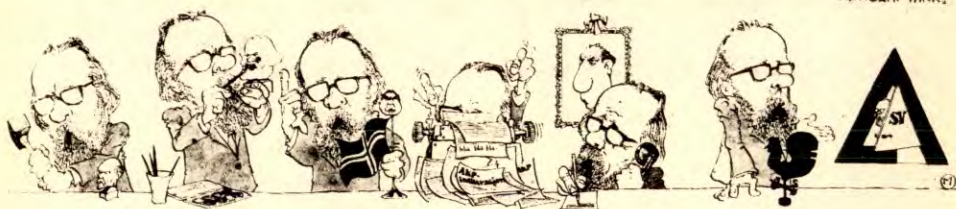
UT FRÅ NASJONALE
TILHØVE

OG EIN GRUNN-
SOLID PRAKSIS,

I NÆRT SAMBAND
MED FAGRØRSLA,

MED HJELP AV
EIT FRAMFERA
KOMPASS

SÅ AT VI VERT
EIN DEL AV
HOVDSTRØMMEN
I ARBEIDAR-
RØRSLA. TAKK!

Klassekampens tegner har oppsumert SVs politiske generallinje.

sionismen under eitt som rasisme. Difor er det grunn til å kritisere resolusjonen.» Med slike venner som Berge Furre og SV trenger tredje verdens folk slett ingen fiender i kampen mot imperialismen.

ET TVERS IGJENNOM BORGERLIG PARLAMENTARISK PARTI

Vi har underbygd synet vårt på SV som et borgerlig «arbeiderparti» med noen eksempler. Når virkelige revolusjonære skal føre en riktig politikk i parlamentariske organer, vil det uvilkårlig oppstå konflikter mellom de revolusjonære representantene på den ene sida og de andre representantene og hele det parlamentariske apparatet på den andre. Revolusjonære vil også innfor parlamentariske organer føre en konsekvent kamp for å forsvare arbeiderklassens interesser i klassekampen og propagandere de strategiske måla for den sosialistiske revolusjonen. De parlamentariske organene er borgerskapets redskap for å holde arbeiderklassen nede. Derfor vil en korrekt politikk i disse organene bli møtt med like rabiatt motstand som klassekamp på andre nivåer, ja, kanskje enda mer. Borgerskapet vil lengst mulig holde på myten om «demokrati» og «folkestyre».

Historia viser da også at revolusjonære som avslører de parlamenta-

riske organenes egentlige funksjon blir møtt med rasende angrep og ulike former for represalier. Bolsjeviker som fulgte ei revolusjonær linje i arbeiderkuriene i tsarens дума, blei nekta rettigheter som andre deputerte hadde, og blei utsatt for provokasjoner som utelukkelse, arrestasjoner og forvisning. Revolusjonen med opprettelsen av sovjetene som arbeiderklassens maktorganer feide da også de parlamentariske organene til side sammen med borgerskapets øvrige maktorganer.

Representantene for Rød Valgallianse som i dag fører en revolusjonær linje i de fire kommunestyrene de er representert rundt om i landet, nekter å la seg svinebinde av formelle hindringer som hele tida blir lagt i veien for at de skal kunne føre en politikk som forsvarer arbeidsfolks interesser. Derfor blir de bøtelagt, trua med utelukkelse, sensurering av interpellasjoner osv. Dette forbauser ingen marxister, det er helt lovmessig, fordi det dreier seg om kamp mellom uforsonlige klasseinteresser.

Hvis SV hadde ført ut ei revolusjonær linje på Stortinget, ville de vært nødt til å bryte rammene som eksisterer for representantenes virksomhet. Nå har selvfølgelig ikke det skjedd. SV har glidd pent inn i rollen som ansvarlig parlamentarisk parti. De har lojalt funnet sin plass i komiteer og utvalg, aldri brutt

noen taushetsplikt eller ført noen form for demonstrasjonspolitikk. Når for eksempel VG tidligere i vinter ble nekta adgang til Stortinget i fjorten dager fordi de hadde offentliggjort «fortrolige» dokumenter, var SV-representantene helt enige i denne beslutninga og poengterte at representantene hadde krav på «arbeidsro». At VG sjølsagt hadde sitt reaksjonære utgangspunkt for sin «avsløring» er i denne sammenheng uinteressant, det som er viktig er den *holdninga* SV-representantene viser til parlamentarisk arbeid. En annen sak som også viser at de slett ikke er på Stortinget for å avsløre, men tvertimot trives i dette miljøet, er at de ukritisk deltar i alle salgs skenn og forbrødringstiltak som liksom skal gi Stortingsvirksomheten et mer «folkelig» preg. Når SV-representantene i tillegg får viktige «posisjoner» på tinget, blir revisjonistene sprekkeferdige av stolthet, vi husker vel alle den pinlige reportasjen i Ny Tid der det refereres fra Lagtinget og det gjøres et stort nummer av lagtingspresident Torild Skard som svinger ordførerklubba kledd i «helrødt».

Borgerpressa forstår også å utnytte at SV-representantene er ufarlige som lam og duller stadig vekk med dem, enten det er Finn Gustavsen som diskuterer skismøring med Kåre Willoch eller Berit Ås lar seg avfotografere av Aftenposten ved siden av lynavlederen på Stortingstaket.

De er fornøyd med å lage mindretallsinnstillinger som flikker litt på reaksjonære lovforsalg, levere enekelte endringsforslag til arbeiderfiendtlige statsbudsjetter. Men når deres forslag blir nedstemt og de ikke får gjennomslag for sitt «syn» i komiteene, stemmer de for helheten i lovene og budsjettene. «Demonstrasjonspolitikk nytter ikke,» er omkvedet. Denne linja blir klart uttrykt i et intervju med Reidar T. Larsen,

SVs parlamentariske fører i Ny Tid 17/12—76.

Spørsmål: «Ja, SV har jo fått ord på seg for å ha verdens dyktigaste og mest lojale parlamentarikarar?»

— Jeg tror i hvert fall at SV har den mest arbeidssomme og energiske stortingsgruppa.

— Men oppnår de noko, skjer det politiske endringar som resultat av at SV sit på Stortinget?

— Ja, vi oppnår konkrete resultat — først og fremst i komitearbeidet. Det syns ikke utad, men det blir ikke bortkasta av den grunn.»

Stort klarere kan det neppe sies. Ikke bare det at SV tydeligvis godtar å drukne i proposisjoner og stortingsmeldinger. SV er fornøyd hvis de klarer å overbevise de andre partiene om at en kommandering eller to er på sin plass. Det er likegyldig for dem at innholdet i den arbeiderfiendtlige politikken som blir resultatet av komitearbeidet blir den samme.

ET EKSEMPEL: LOV OM BARNEHAGER

Et utmerket eksempel på konsekvensen av denne politikken er behandlinga av «Lov om barnehager» som streker opp regjeringas daghjemspolitikk. Loven legger grunnlag for angrep på daghjemskampen på tre viktige områder. Prisene på daghemssatsene, antall daghem som skal bygges og kvaliteten på daghjemmene. Det var denne loven som fjerna taket på maksimaltakstene som tidligere var på 350 kroner. I lovforslaget la DNA fram retningslinjer for fordeling av driftsutgifter mellom kommune, stat og foreldre. Fram til 1981 skal foreldreandelen øke fra ca. 1/5 i dag til halvparten av kostnadene. Byrdene skal altså i stigende grad veltes over på foreldrene. Videre la

loven ansvaret for bygging av daghjem på kommunene, uten at disse skal ha plikt til å bygge, dvs. ei linje som legger opp til å la være å bygge daghjem. Loven sikrer at kommunen kan trekke så stort overskudd som mulig ut av daghjemsdrifta, ved å skjære ned på standarden og øke prisene mest mulig. Da denne loven skulle settes ut i livet med ei kraftig økning av daghjemssatsene, ble den møtt med hard kamp og motstand mange steder i landet. I ord er SV mot denne daghjemspolitikken til DNA. I en leder i Ny Tid nr. 35 går de mot å heve satsene og sier bl.a.:

«I kommunestyras behandling av barnehagesatsane, hevdar SV sitt primære syn om at barnehagane skal vere gratis og må byggjast ut slik at alle born har tilbod om barnehageplass. I den aktuelle situasjonen går SV mot heving av barnehagesatsane og går inn for å senka prisane.»

Dette høres jo vakkert ut, men hva er den egentlige linja i SVs politikk: Det er et faktum at SV stemte for «Lov om barnehager», da den ble behandlet i Stortinget. Dermed har SV godtatt og støtta de angrepene den legger opp til. Også denne gangen utmerka de seg ved å komme med endringsforslag som ikke rokka ved prinsippene i denne reaksjonære politikken. F.eks. stemte de for å oppheve «taket» på prisene. Da hjelper det lite om de i programerklæringer og valgtales sier at de er for gratis daghjem. Hvordan gikk det så rundt om i landet da det med bakgrunn i denne loven ble foreslått til dels drastiske økninger i satsene? Lederen i Ny Tid nr. 35 lovt oss altså at SV i kommunestyrene skulle stemme mot prisstigning, hva var realiteten? I flere kommuner stemte SV-representantene for til dels drastiske økninger. Eksempler på dette er Vefsn kommune. I Drammen stemte DNA og SV for økte priser etter at SV-

representanten hadde deltatt i demonstrasjon mot prisøkning rett før kommunestyremøtet. Andre steder som i Mo og Tromsø stemte SV for økning i formannskapet, men snudde i kommunestyret da forslagene ble møtt med militant motstand. Dette eksemplet er betegnende og typisk for SVs politikk. I ord har de en politikk som høres «radikal» og riktig ut. I praksis er de med på å vedta reaksjonære lover og setter dem aktivt ut i livet. Borgerlige løftepolitikere er den eneste betegnelsen som passer på sånne folk.

VALGFLESK 77

Til høsten er det nok en gang valg. Partiene vil stå på rad og rekke og by fram valgløftene sine og slåss om velgerens gunst. SV vil på ingen måte skille seg ut fra dette hykleriske skuespillet.

For de som fortsatt tror at SVs feil skyldes midlertidig og forbigående vakkert har vi et råd: Følg med i Ny Tid og annen valgpropaganda fra SV foran det kommende Stortingsvalg og spør dere sjøl. Er det noe i dette opplegget som i det hele tatt kan karakteriseres som revolusjonær valgkamp? Sies det et ord om at det bare er sosialismen som kan sikre arbeiderklassens grunnleggende behov og at den virkelige kampen for sosialisme foregår utafor Stortinget? Sjølsagt ikke. Nok en liten smakebit fra SVs valgavis viser på hva slags premisser SV fører valgkamp. Under en artikkel som heter «Dette sier SV ja til» lekser de opp følgende: Trygghet for barna, Marka for alle, Bedre kollektivtransport, Færre elever pr. klasse, Ungdom i arbeid. Alt dette er selvfølgelig oppfulgt av passende og stemningsfulle bilder. Under får vi så høre hva «SV sier nei til»: Trafikk som dreper, Sanering av brukbare hus og leiligheter, Flere motorveier, Arbeidsløs ungdom». Ved siden av at dette opplagt har sine komiske

DETTE SIER SV JA TIL:

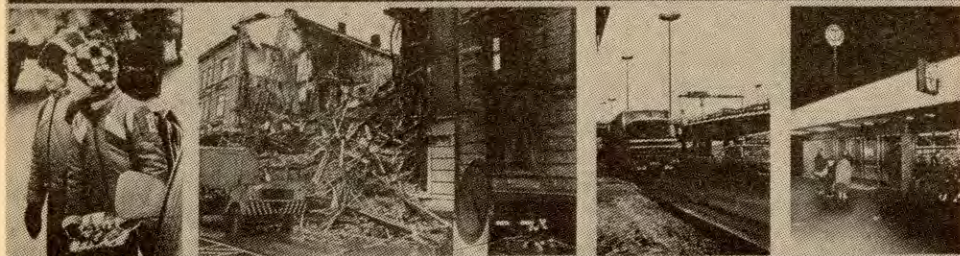
Trygghet for barna

Marka for alle

Bedre kollektivtransport

Færre elever pr. klasse

Ungdom i arbeid

DETTE SIER SV NEI TIL:

Trafikk som dreper

Sanering av brukbare hus og leiligheter

Flere motorveier

Arbeidsløs ungdom

SVs valgflesk slik det blir servert i valgblaget til «Ny Tid». Det karakteriserer seg sjøl.

sider viser det klart og tydelig: SV er borgerlige løftepolitikere. Stem på oss og vi skal fikse alt som er bra og bekjempe alt ondt; det er omkvedet. Slik vil de sementere folks parlamentariske illusjoner og skaffe seg sjøl posisjoner og bein.

En intervjuserie med SVs toppkandidater i de forskjellige fylkene bekrefter dette ytterligere. Spekulasjoner om mulige mandatsjanser og lokalt valgflesk er gjennomgangstemaet. Intervjuene bekrefter og det de ikke åpent innrømmer i valgprogrammet sitt, nemlig at teorien om «arbeider»-regjering er det bærende element i SVs valgkamp. Stein Ørnhoi, førstemann på Oslo-lista sier det slik: «SV er ikkje noko haleheng til DNA. Vi går inn for ei

DNA-regjering. Men for at ei slik regjering skal fungere klart betre for arbeidsfolk enn ei borgerlig, er det heilt nødvendig med ei sterk SV-gruppe. Ei DNA-rregjering med reint fleirtal for seg er inga lykkeleg løysing for arbeidsfolk.» Det logiske klarsyn i denne uttalelsen er vel klar for alle. SV er ikke noe haleheng til DNA, derfor må SV få ei stor stortingsgruppe som kan trygge DNA-regjeringa.

Slik vil SV nok en gang sikre monopolkapitalen ei lojal regjering. For progressive og revolusjonære finnes det et svar til denne tvers gjennom borgerlige politikken: Støtt opp om RØD VALGALLIANSE, det eneste virkelige revolusjonære alternativet til høstens valg.

I.L

For å lette nedlastinga er bladet delt i flere filer. Se www.akp.no/ml-historie/pdf/rode_fane/1977/ for de øvrige.